

CATALUNYA SOCIAL

Any V. Núm. 205

■ Un any, 10 ptes. — Extraordinari 50 cts. ■

8 d'abril de 1925

PUBLICACIÓ
SETMANAL

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Camerós, 3 (Passatge Orleó Català) BARCELONA

APARTAT 273
TELÉF. S. P. 1114

EXTRAORDINARI DE
SETMANA SANTA

H. Blanco Bañeres

Grans magatzems a l'engròs i a la menuda. Primera casa a Espanya. Importació directa de tapisos de Pèrsia i Esmirna

Nuats a mà en totes les mides, calitats i estils

Alfombres :: Tapisseries
Cortinatges :: Llenceria

Call, 21 (Plaça de Sant Jaume)

Telèf. 190 A.

Berlitz

Vagi a l'estranger per aprendre un idioma! I com? No pue! Anant a l'Acadèmia

BERLITZ

Per grat o per força, més aviat o més tard, vostè haurà d'aprendre idiomes estrangers

Lliçons particulars. Classes generals
Idiomes comercials. Traduccions

Pelayo, 58 - Telèf. A 3303

OFICINES: de 8 matí a 10 nit

*BRONZES D'ART :: FERRETERIA I METALLS
PER A OBRES :: LÁMPARES :: INSTAL·LACIONS
AIGUA I GAS*

BIOSCA & BOTEY, S. L.

VENDES:

RAMBLA CATALUNYA, 129

TELÉFON 1228 G.

TALLERS:

ROGER DE FLOR, 189

TELÉFON 1005 G.

M O B L E S

**Francesc Frau
i Germans**

Fabricació pròpia

**Reina Esclaramunda, 10
PALMA DE MALLORCA**

**Sucursal per a la venda
a l'engròs i al detall
:: ARIBAU, 44 ::**

**Especialitat en els estils
mallorquins i de totes classes**

Jesús ha arribat al calvari, amb el rostre regalimant sang,
aplanat sota el pes feixuc de la Creu. Li han
llevat les vestidures i l'han crucificat. Damunt
el seu cap han posat escrita la seva causa:

Aquet és Jesús, Rei dels Jueus.

El cap de Jesús es colltorça com una flor marcida,
i heus aquí que clou els ulls i el vel
del temple s'esqueixa i la terra trontolla
i les pedres s'esberlen.

Però arribarà dissabte de glòria i damunt
els camps amarats de llum i de les muntanyes
que es retallen sota la blavor del cel,
passarà Jesús triomfant

amb la túnica resplendent com un astre.

Jesucrist ha ressuscitat. Al·leluia!

CATALUNYA SOCIAL, que segueix les seves petjades
i té per bandera la Creu Redemptora
i ha jurat fidelitat al mestre,
llum i guiatge de la humanitat,

en aquests dies que l'Església, mare nostra, remembra
els seus sofriments, el seu sacrifici i els seus dolors,

el record dels quals

fa sagnar el pit dels cristians,

es vesteix de dol i l'acompanya

camí del Calvari.

Els responsoris de Setmana Santa

La forma responsorial es presta no poc al dramatisme. Són cèlebres per això els responsoris *Aspiens a longe*, de l'Advent; el *Descendit de caelis*, de Nadal; el *Media vita in morte sumus*, de Septuagèsima; *Lamentabatur Jacob*, de Quaresma: *Homo quidam*, de Corpus, etc., etc. La imaginació viva enllumenada per la veritat històrica i sa significació i transcendència en l'ordre de la nostra redempció sabia donar colpidor relleu a l'interès dialogat de la forma responsorial.

Això és el que podem observar fàcilment en els no menys cèlebres responsoris de l'últim tríduum de Setmana Santa. No és la inventiva del compositor ço que fa d'aquests fragments litúrgics obres verament monumentals cada un de per si, tant en l'aspecte literari com en el musical: és la grandiositat i transcendental realitat del fet més culminant de totes les edats, la mort de Jesús, Déu i home, que es sacrifica i dóna la vida per la criatura. El text literari, quasi tot escripturístic, i sols en algun tros de composició eclesiàstica, està tot ell amarad de la comprensió intensa de l'obra de Crist, de la magnitud d'aquells moments solemniais en què Ell consumava la nostra salut, aplacant el Pare i redimint-nos del pecat i de la mort.

Al compositor gregorianista, tot aprofitant-se, com de costum, de la centonització, i atenint-se en els verets a formes quasi estereotipades, sols li ha calgut deixar-se portar discretament del sentit profund del text sagrat, per a donar l'expressió justa, però sublim, que admirem en aquests responsoris. Els mestres polifonistes, i en aquest cas, Victoria, per damunt de tots, amb la força en ell característica i inconfundible, també l'han sentida la puixança i grandiositat de la composició literària, i del moment transcendental que ell ens recorda. Seria interessant d'examinar el manuscrit del Vaticà en què es creu veure-hi el treball de composició i retoc, tal volta després de llarg estudi i meditació, del gran mestre avilès. Veuríem com l'anava ell sentint créixer l'expressió que ha donat a la seva obra.

La idea dominant en el sentit literari dels responsoris és el dolor punyent, intens i aclaparador. El dolor de Jesús particularment per la traïció de Judes en el primer dia. "Vosaltres cuitareu a fugir, i jo aniré a immolar-me per vosaltres..." (Resp. II). "Heus aquí que l'hem vist sense gràcia ni formosor, i desfigurad son semblant, perquè s'ha carregat els pecats nostres..." (Resp. III). "Un meu amic m'ha traït amb un bes per senya: aquell a qui jo besi, agafeu-lo, que ell és. Aquesta fou la senya malvada, que els va donar aquell qui amb un bes consumava l'homicidi. L'infeliç! Va llençar el preu de la sang i acabat anà a penjar-se... Més bo li fóra a aquell home no ésser nat..." (Resp. V). "Judas, el mercader sacríleg, s'acostà al Senyor per a besar-lo, i, com un anyell manyac, no li negà el bes..." (Resp. VI). "Tots mos enemics van avenir-se contra mi, i deien: Veniu, aterrem-lo i arrabassem-lo de la terra dels vivents..." (Resp. VII). "Els majorals del poble tingueren consell per a pendre traïdorament a Jesús i

matar-lo: eixiren amb coltells i garrots, com a l'encaç d'un lladre..." (Resp. IX).

Dolor de Jesús per l'abandó de tothom, especialment manifestat en els responsoris del segon dia. Tristíssima solitud la del bon Jesús! "Tots mos amics em deixaren i els qui em preparaven emboscades han cantat victòria; m'ha traït aquell a qui jo estimava; i travessant-me amb mirades ferotges em daren vinagre per beure..." (Resp. I). *Tradidit me quem diligebam...* Verament aquest és el profund gemec del bon Jesús que intensament es fa sentir en la melodia gregoriana. Posem tot l'afecte del nostre cor en cantar aqueixes paraules, car l'eficàcia de la litúrgia, que elles tenen, pot arribar a fer-nos entrar en el secret i en el més íntim del cor lacerat de Crist. "O, ma vinya escollida! Jo mateix vaig plantar-te. Com t'ets trasmutada en amargor! m'has crucificat a mi i deslliurat a Barrabàs..." (Resp. III). "Doní ma vida estimada a mans de gent iniqua, i el poble de mon heretatge s'ha posat furient contra mi com un lleó del desert; l'enemic cridava contra mi: aplegueu-vos i correu de pressa a devorar-lo. Em dugueren al cor d'un desert solitari, i tota la terra plorà sobre meu: no s'ha trobat ningú qui em reconegués i vingués a ajudar-me... no es condolgueren de mi." (Resp. VI). "S'entelaren mos ulls de tant plorar; perquè s'és allunyat de mi aquell qui em dava consol! Mireu vosaltres, o pobles, si hi ha dolor com ma dolor..." (Resp. IX). Però l'abandó suprem, el moment culminant del dolor és l'expressat en el responsori sisè d'aquest mateix dia. "Negres tenebres s'estengueren damunt la terra, després que els jueus hagueren crucificat Jesús; i era prop de l'hora nona quan Jesús amb forta veu i fent un gran clam, digué: "Déu meu, per què m'heu abandonat?" I, inclinant el cap, donà l'esperit... Clamant Jesús amb veu forta, digué: "Pare, en vostres mans encoman el meu esperit." I, inclinant el cap, donà l'esperit. El relleu que li dóna el cant gregorià és indubtablement intencionat, consagrant amb mística unció artística l'últim sospir de l'Home-Déu, dalt son tron de la Creu. El mestre Victòria ha sentit l'esgarrifança del clam de Jesús, i l'ha fet brillar damunt les tenebres que la natura estenia per a tapar la iniquitat deïcida del poble jueu.

La veu de Jesús s'apaga en la Creu, i comença el trist condol de l'Església santa en el tercer dia. "Com una ovella fou menat al sacrifici, i amb tant com el maltractaren, ell mai no obrí la boca: va donar-se a la mort per a vivificar el seu poble. Ell mateix es donà a la mort i fou comptat entre els malvats." (Resp. I). "Mireu com mor el just, i no hi ha qui se'n condolgui... Ha mort el just a causa de la iniquitat; mes serà dolça sa memòria. Com una ovella davant del tonedor, no va dir un mot, ni obrí la boca; després de molt sofrir el condemnaven a mort." (Resp. VI). L'Església les repeteix aquestes paraules, i el cant que les accentua les hi dóna el dolç sentit d'una santa meditació, recollida i devota, contemplant el sagrat Cos de Crist mort en la Creu.

Crit de dolor i de recriminació al poble escollit.

"O Jerusalem, plora, treu-te els vestits de les festes; cobreix-te de cendra i posa't el cilici, que dins de tu s'ha donat mort al Salvador. Vessa dia i nit torrents de llàgrimes, no parin mai de plorar les ninyetes dels teus ulls." (Resp. II).

"Plora, o poble meu, el plany d'una verge; gemeu, o pastors, coberts de cendra i del cilici, puix és arribat el gran dia del Senyor, dia greument amarg. Cenyiu-vos els cilicis, vosaltres, o sacerdots, ploreu, ministres de l'altar, cobriu-vos de cendra." (Resp. III).

Al dolor més intens hi junta l'Església el diví conhort per l'esperança en els fruits saborosos de la mort de Crist. "Se n'és anat el nostre pastor, la font de l'aigua viva; a son pas s'és obscurit el sol. Ha estat fet captiu aquell qui fins llavors tenia captiu l'home; avui és el dia en què el nostre Salvador

rompé i espanyà les portes de la mort. Ell aterrà les presons de l'infern i bolcà el poder del diable." (Resp. IV).

Aquella mateixa nit, reposant en la confiança de la Resurrecció gloriosa, l'Església deixa tranquil el Cos sagrat de Jesús en la cambra sepulcral. "Sepultat el Senyor, segellaven el monument, ajustant una pedra a la boca, i posaven soldats a guardarlo." (Resp. IX).

Són aquests, al nostre humil parer, els caràcters dominants, no exclusius, com s'haurà vist, de quiscun dels grups de responsoris de la Setmana Santa. El dramatisme és força remarcable, sens perdre mai la serenor de l'esperit, amb tot i la magnífica vivesa i aclaparadora realitat del drama de la Passió.

GREGORI M.ª SUÑOL, O. S. B.

Els Rams

Quina olor de llorer que fa la plaça!
Quelcom ha esdevingut
El temple és ple de palmes cimbrejantes!

Si voleu veure a Jesús
arribarà amb la florida:
perquè florís tot el món
donava la seva vida.

Els nens a cor, sacsejant les palmes,
canten una cançó:
"El ram! El ram de la Passió!"
I les fadrines, a les portes de l'església,
amb un ram a la mà:
"Obriu! Obriu, que volem entrà!"
I el cor de noies, amb les mans plegades:
"Santa Magdalena porta la cadena
per lligar el dimoni. Visca Sant Antoni!"

I passa el bon Jesús,
damunt la mula blanca,
per sota dels llores
i de les palmes.

Les palmes són beneïdes.
Si els infants les han guarnides
ja no les desguarniran;
que amb respecte les duren,
sentint la benedicció,
a penjar-les al balcó;
que el dimoni les veurà
i a les cambres no entrarà;
que els àngels s'hi enfilaran,
per les tiges voleiants,
cada cosa en el seu lloc
com l'amor al mig del cor.

F. P.

La dogmàtica de la Resurrecció del Senyor

L'apòstol Sant Pau, amb aquell nervi d'argumentació en ell característic, prova que el fet de la Resurrecció de Crist és el fonament de l'economia sobrenatural de la gràcia: *Si autem Christus non resurrexit, inanis est ergo praedicatio nostra, inanis est fides vestra*. "Perquè si Crist no va ressuscitar, inútil és la nostra predicació, sense fruit la vostra fe;" i sense ella, malgrat d'haver mort Jesucrist, no s'hauria obrat la nostra Redempció, *Quod si Christum non resurrexit... adhuc estis in peccatis vestris*: "Si Crist no ha ressuscitat, encara no haveu estat lliurats dels vostres pecats." Mes, deixant l'Apòstol aquesta hipòtesi que ha admès interinament com una posició lògica, exclama triomfant: *Nunc autem Christus resurrexit a mortuis, primitiae dormientium*. "Però no tingueu por, que Crist ha ressuscitat, com a primícies, d'entre els morts."

Consoladores paraules per les quals es lliga la Resurrecció del Senyor amb la nostra, son triomf de la mort amb la nostra glorificació, de guisa que el qui negui la resurrecció dels morts, deu negar en conseqüència el misteri de la Resurrecció de Jesucrist.

El valor profundament dogmàtic d'aquest august misteri, és sense dubte la raó de la preponderància que ha tingut sempre en la Litúrgia la seva celebració; puix fou segurament la primera festa, que no n'hi hagué prou que fos anyal, sinó que devia rememorar-se contínuament el *Diumenge*, dia per antonomàsia del Senyor, i que substituï el Dissabte en son aspecte de descans setmanal.

Després de la llarga preparació quaresmal, com a temps d'austeritat i penitència i de la tràgica representació de la passió i mort de nostre Redemptor, ressalta més el goig de l'Església que es manifesta en totes les parts de la Litúrgia Pasqual i que no sabent com expressar-lo, no es cansa de repetir l'*Alleluia* com a cant de victòria al Ressuscitat, i pondera la grandesa d'aquest solemnitat, dient que és per excel·lència el *Dia que féu el Senyor, Haec dies quem fecit Dominus*, motiu pel que devem alegrar-nos, *exultemus et laetemur in ea. Alleluia*.

El dogma de la Resurrecció de Crist és, tal volta, un dels menys profunditzats pels fidels, essent el més comprensiu de tots; puix ell posa de manifest, amb claredat de migdia, la divinitat i la humanitat de Jesucrist, ell és el miracle més incontestable, "no se'ls donarà altre senyal que el del profeta Jonàs, que estigué tres dies en el ventre del cetaci", figura dels tres dies que estigué el Senyor en el sepulcre, i ell és el model de la nostra resurrecció espiritual, que sensibilitzava l'Església antigament amb la solemnitat del Baptisme i ara amb la Comunió Pasqual.

En la Resurrecció es manifesta Jesucrist *Fill de Déu*, que triomfa de la mort i ressuscita per la seva pròpia virtut. L'Esglésai, com pondera un autor, posa, en sentit acomodaticí, en boca del Ressuscitat les paraules del Ps. 138, amb les quals s'anuncia so-

lemnialment com a Fill de Déu: *Resurrexit et adhuc suum tecum, Alleluia*. O Déu, he ressuscitat, i malgrat la terribilitat de la passió i mort, sóc encara un amb tu, alleluia! Tu has execrat amb mi la teva Omnipotència, alleluia! Meravellosa es mostra la teva ciència, el teu saber diví, el teu pla; el teu govern de l'Univers en la meva resurrecció, alleluia! Senyor, tu m'has provat en la passió i mort, però m'has reconegut com Fill de Déu i Fill de l'Home! Has conegut el meu descans (en el sepulcre) i la meva resurrecció. Glòria et sigui donada!

Si ressuscità per sa pròpia virtut era *Déu*; si ressuscità era *Home*: *Déu i Home* en substancial llaçada és nostre Redemptor, és l'Anyell Pasqual, l'Anyell que esborra els pecats del món. I si Crist va ressuscitar, diu l'Apòstol, també nosaltres ressuscitem. Mes a fi que la nostra resurrecció sigui gloriosa com la del Senyor, puix que bé que tots ressuscitem, no tots serem transformats, *Omnes quidem resurgemus, sed non omnes immutabimur*, de vem passar de la mort del pecat a la vida de la gràcia; que és ço que expressa Sant Pau, quan exhorta als de Corint: *Expurgate vetus fermentum*, referint-se a la pràctica dels jueus, que en el 14 de nisan, devien treure de casa tot el pa vell, fins el més petit rosegó, i tot el llevat, per a usar solament pa nou, pur i àzim; ço és, deixeu els antics costums del pecat, llenceu el llevat dels vostres vicis, perquè si-guem pa àzim de perfecta vida cristiana, una segona vida, nova i sobrenatural, que el Ressuscitat ens ha merescut en la Creu i segellat en la Resurrecció. El simbolisme d'aquesta renovellació està comprès en la litúrgia del Dissabte Sant; el foc nou, tret de la pedra foguera, la llum nova que s'encén en el foc pasqual, que representen respectivament el foc de la Divinitat que obra la Resurrecció i glorifica la humanitat de Crist, model de la nostra glorificació, i la llum de la virtut que és el Fill de Déu, que ens illumina per la Fe, i que al propi temps és vida, vida sobreabundantment el fi que es proposà, que fou: el renaixement per les aigües del Baptisme.

Triomf grandios el de Crist en la seva Resurrecció; venç i tanca en el sepulcre la mateixa mort; s'anuncia d'una manera evident als seus enemics *qui habitat in coelis irridebit eos*, es manifesta als seus amics i per ells a tota l'Església i tot el món, i obté sobreabundantment el fi que es proposà, que fou: la glorificació de la Divina Justícia, fonamentar la nostra fe, enrobustir la nostra esperança, guiar la nostra vida, perfeccionar la nostra salvació.

Acabem, com hem començat, amb el testimoni de l'apòstol Sant Pau exposant la doctrina de la Resurrecció de Jesucrist: *Deo autem gratias, qui dedit nobis victoriam per Dominum Nostrum Jesuchristum*. Glòria a Déu que ens ha donat la victòria per mitjà de Nostre Senyor Jesucrist. Alleluia.

La Pasqua dels vellets

La festa lluminosa de la Pasqua Florida, aquesta diada tota llum i color en dolç contrast amb els tons morats de la Quaresma i amb la rosa de sang del Sant Divendres, ve a Catalunya associada a altra festa plena de llum i de dolçor: els Homenatges a la Vellesa. I així com la Pasqua és clau d'or de la Primavera, així també els Homenatges són injecció de primaveral esperit i reconfortador estímul en l'ànim dels pobres vellets. Cap dia més propi per aquests homenatges que aquest Dilluns ple de gràcia mediterrània que és pòrtic del temps de renovació de vida de la Natura morta per l'hivern i que és resurrecció en els esperits cristians.

Per això l'obra ha estat tan ben rebuda arreu. I des del primer Homenatge a Sant Sadurn de Noya, una cadena de tendres roses d'afecte i de generositat s'ha anat teixint sense interrupció; molts pobles de Catalunya s'han associat a la idea generosament feta carn i sang de realitat; i fins altres regions espanyoles, com València, Galícia, etc., han abraçat el penó dels Homenatges. Així aquests poden avui conceptualment institució general a Espanya i fins ésser considerats com institució complementària de la Previsió Nacional, com ho ha dit fa poc el Conseller Delegat de l'Institut Nacional de Previsió.

Juntem-hi tots el nostre esperit, ja que aquests Homenatges poden representar una força espiritual immensa per a la nostra terra intensament renovadora.

La Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis ha creat els anyals Homenatges a la Vellesa.

La finalitat de la Caixa — diu la Memòria explicativa de la institució — no ha estat mai l'acumulació de milions pels milions, ja que en ells ha vist només que un mitjà de portar a cap tasca d'ordre essencialment moral i social. L'aspiració al perfeccionament tècnic de les operacions de previsió, el desig de solucionar amb elles els problemes econòmics que planteja en la família l'amor d'uns als altres dels seus individus, i l'afany d'aprofitar la riquesa acumulada per a demostrar amor social amb obres útils a la collectivitat, han estat els propulsors de la Caixa des dels primers dies de la seva existència; no l'han abandonat mai, i obrant en combinació, han arribat a crear aquesta força econòmica de més de cent cinquanta milions (avui de més de dos cents milions) de pessetes procedents de petites impositcions de l'estalvi i la previsió popular.

El món — segueix — és una immensa harmonia de causes i efectes. Tot efecte que no porti en la seva naturalesa l'estigma de l'esterilitat, s'ha de convertir, tot just nascut, en causa d'altres efectes. La força econòmica de la Caixa de Pensions, efecte de causes morals, és deutora de la seva vida al món moral, i li vol retornar multiplicada creant a la vegada una sèrie de forces morals que siguin fecunda llavor de bé social.

I com a resum i síntesi d'aquesta tasca creadora de forces morals, que porta a cap la Caixa de Pensions, ha donat forma a l'Obra dels Homenatges a la Vellesa, refundint-la en el seu propi si, integrant-se en ella i volent que per sempre més les dues aco- blades constitueixin una sola entitat, o sigui una

Caixa Catalana de Previsió Popular, el cos de la qual sigui la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis, i l'ànima de la qual sigui l'Obra dels Homenatges a la Vellesa.

I a aquest fi la Caixa creà i sosté Patronats honoraris i Patronats efectius regionals i locals, els quals cada any, en arribar el Dilluns de Pasqua Florida, fan florir arreu de les nostres comarques una festa bella, tota espiritualitat i tota llavor de bé social, la veritable festa major de la Caixa de Pensions.

Cap amor tant just ni tant pur com l'amor als vells. En ell tot és generositat i altesa d'esperit. Com deia en l'homenatge de Girona l'illustre amic don Narcís Pla i Deniel, entre els tres amors de l'home en la terra, el de la dona, el dels petits i el dels vells, cap de tant desinteressat com el darrer. En el primer, els estímuls de la naturalesa ofereixen una compensació; en el segon, el culte al ser que demà serà home pot oferir així mateix egoistes compensacions. Sols en l'amor als vells, a aquells que en aquesta terra no poden oferir estímuls de naturalesa ni aspiracions pel demà, sols en aquells que només fiten ja els ulls en l'eternitat, hi cap mostrar un amor completament desinteressat i sincer.

I collectivament, des del punt de mira de l'esperit públic, aquests éssers que han declinat ja cap a la posta de la vida, ofereixen camp magnífic per a mostrar la finor de sentiments dels pobles, ja que en ells no hi cap posar esperances de cap mena, sobretot quan són vells pobres i caiguts com aquests que són objecte de l'Homenatge.

Aquest any l'homenatge serà un fet en més de cent pobles de Catalunya i en molts de regions germanes. I l'Homenatge solemne entre tots, aquell que organitza la Caixa directament, tindrà lloc a la ciutat capital del Penedès, Vilafranca. En ell, aquells forts ciutadans d'aquelles terres ubèrrimes de vi, oferiran els sentiments més dilectes als vellets pobres que simbolitzen la humanitat que baixa després d'una vida de treball i potser de privacions. En ell, Catalunya sencera, oferirà les flors més generoses de la seva ànima a les testes amb corona de cabells blancs i potser repararà així manta injustícia social. En ell, el calor dels cors de la generació actual rodejarà de vida els cors ja un xic freds pels anys dels homes de la generació que se'n va.

I així, amb aquesta cadena de bella solidaritat social, en el fons d'eterna caritat cristiana, entre els homes forts d'avui i els que ahir també ho foren, cantarà l'himne etern de la gratitud als que pel bé comú un altre dia treballaren i deixaren en aquesta terra nostrada el millor de les seves energies. I en els esguards de les nines tristes dels pobres vellets, cansades ja de mirar el món, lluirà, potser per dar- terra nostra el millor de les seves energies. I en ves mans fredes s'aixecaran per a beneir els fills i els néts que saben rodejar de tebior d'afecte aquests anys tristos de la caiguda de la vida.

I altre cop reflorirà la Pasqua, amb totes les seves exuberàncies, en el cor dels nostres avis com a pòrtic de la Pasqua eterna de la Glòria.

JOSEP M. GICH

EL BON PASTOR

"Jo só el bon Pastor; i conec les meves ovelles, i les meves ovelles em coneixen, així com el Pare em coneix i jo conec el Pare i dono la meva vida per les meves ovelles" (Sant Joan, cap. X).

Heus aquí unes paraules que els homes havem oblidat. Jesús ens diu: Jo só el bon Pastor i conec les meves ovelles, però nosaltres ens allunyem d'Ell. Com és possible que ens puguin atraure els altres pastors! Voleu un goig més gran que seguir les petjades de Jesús!

Quan una ànima s'enamora de Jesús, no pot allunyar-se del seu costat. Els que no l'estimen és perquè no el coneixen.

Acliqueu els ulls i, si teniu l'esperit refulgent, el veureu dintre de vosaltres. Per a veure'l cal saber mirar cap endintre. No el cerqueu pas en mig del món, sinó en el santuari de la vostra ànima.

Ara passa per la terra una alenada de vida. La primavera estén son perfumat mantell damunt els camps, i les petites fulles es descabdellen i les flors s'obren a la llum. Les fonts que somicaven sota les branques nues dels arbres, ara canten i s'escolen plàcidament damunt l'her-

se enlluernar per la bellesa fugissera de les coses mundanes.

L'argila del nostre cos esclavitza el nostre esperit. Cal trencar els lligams mundans i estendre les ales lluny de les impureses de la vida.

Què valen els plaers del món comparats amb l'amor de Jesús? Us estimaran els amics tant com Ell us estima? De què us serviran els platxeris de la vida, si perdeu el vostre esperit?

Jesús ens crida. Ell, com el bon pastor, coneix les seves ovelles. Si volem, però, seguir-lo havem de renunciar a moltes coses. Podrem enganyar els homes, però a Jesús no l'enganyarem pas.

Es endebades que fingim amor i puresa, si el nostre cor és corromput. Jesús crida les seves ovelles, però no vol sepultures blanques. Ell coneix els nostres pensaments més recòndits i els replecs més íntims de la nostra ànima. Meditem, germans, si som dignes de traspasar la porta de la cleda on Jesús serva les seves ovelles!

bei que verdeja com l'aigua quieta dels estanys, que el sol fa refulgir de dia i de nit hi tremolen els estels. S'esquincen les boires i brilla el cel i les muntanyes blavegen coronades de llum.

Quan Jesús sojorna en la nostra ànima, aquestes bel·leses resten pàl·lides. Hi ha més llum dintre de nosaltres que no pas en la gran planura del cel.

Certament que al món hi ha sirenes que tenen la veu molt dolça i que canten submergides dins les aigües impures de la sensualitat; però cal saber desoir aquestes veus temptadores i no deixar-

Mireu que no es pot servir a dos senyors. Primer és Jesús que els homes. Vindrà un dia que Déu us demanarà compte dels vostres actes. I ai de vosaltres! si per agradar al món o per obtenir glòria i honors heu dispersat les ovelles de Jesús.

Quan arribi el dia de la suprema justícia, què fareu, pobres lascius que xipollegeu dins les aigües de la concupiscència i no heu sabut revestir el vostre cos mesquí amb la túnica refulgent de la castedat; i, vosaltres, avars que podíeu haver eixugat llàgrimes i portar un raig de claror a les llars pobres i desolades, de què us hauran servit les

riqueses; i, vosaltres, orgullosos que esguardàveu amb menyspreu el vostre germà, què pensareu quan es cloguin els vostres ulls i veieu que no sou altra cosa que una mica de pols i de cendra?

Germans, siguem humils, i Jesús ens voldrà a la seva ramada.

No desoïm la veu del bon Pastor. Bé ens deu

estimar el bon Jesús, si va morir per nosaltres!

No el veieu al cim de la muntanya tràgica, amb els braços oberts per a abraçar tota la humanitat? És el nostre Redemptor, el nostre Pare, el bon Pastor que coneix les ovelles de la seva ramada.

J. CIVERA I SORMANI

En la setmana de Passió

El problema del dolor

Des del punt de vista purament humà, el dolor (les penes, el sofriment) no té explicació raonable. Es una aberració de la natura, d'una realitat punyent, però enigmàtica en el seu origen, absurda en els seus fins.

La nostra vida, des d'aquest punt de vista, resulta una cadena de dolors; un interminable rosari sense cap misteri de Glòria i molt pocs de Goig...

Contra l'imperi universal del dolor, poc pot la mà de l'home.

Singular misteri aquest! Verament terrible misteri i espantable enigma!

Com es comprèn que la "sàvia naturalesa", que tot ha de fer-ho sàviament, produeixi o consenti el dolor?

Com es comprèn l'existència del dolor, d'aquest fet universal, perpetu; tan maleït, tan insuportable, tan destructor, sense cap raó de conveniència, sense cap fruit compensador, sense cap finalitat pràctica?

N'hi ha per tornar-se boig davant d'aquest aterrador problema, davant d'aquest tan insondable misteri, davant d'un tan tràgic i espantós enigma!

Els escèptics, els superhomes, els impius, no saben què dir ni què fer front a front d'aquest fenomen inexplicable, d'aquest immens flagell que assota la humanitat des de les mateixes portes tancades del paradís, fins els mateixos presents moments.

Però la Ciència (amb lletra majúscula), aquest mite modern creat per a suprimir Crist i anorrear la seva Religió, sí que diu i que fa, i prou que treballa per a suprimir el dolor i substituir-lo per la felicitat.

I no és que blasmem dels treballs de la ciència en quant contribueixen a alleugerir el pes de la creu que damunt les seves espatlles arrossega pel món la humanitat pecadora. No; al contrari. Ço que blasmem és l'intent perfidiós, verament diabòlic, de burlar Crist, d'atacar indirectament el dogma de la caiguda de l'home, del Pecat Original i, per tant, el dogma de la seva Redempció per Crist.

Abolint el dolor — diuen aquests savis incrèduls i impius — tanquem les portes del Cel convertint en Cel la terra; omplirem en aquest món les naturals aspiracions de l'home a una altra vida lliure de turment i plena de gaubança.

Què quedarà — afegeixen — de la Religió cristiana una volta aconseguit aquest ideal?

Planament hem arribat a la solució racional i històrica del magne problema del dolor; problema, insoluble per a totes les civilitzacions i tots els homes que no han conegut la nostra santa Religió o n'han prescindit; problema que en certa manera es confon amb el magne problema de la felicitat humana definitiva, que Nostre Senyor Jesucrist resolgué amb el seu propi sacrifici.

Una volta arribats a aquestes sobiranes altures, quins davassalls de llum il·luminen l'abans paorós problema!

El dolor, la pena, conseqüències del Pecat Original i de tots els pecats de l'home.

El dolor, expiació de la culpa; preu de la redempció; camí obligat de totes les regeneracions; sal de la vida; ennobliment de l'ànima; fecundació del treball; forjador de sants i d'herois; passaport de la felicitat; virtut i plaer de les ànimes selectes.

No sé de cap poble, en el vastíssim panorama de la Història, que per la carretera reial dels plaers mundans hagi assolit la seva llibertat o conquistat la seva grandesa.

En canvi, la Història ens demostra arreu que totes les grans decadències han començat per les grans platxèries...

I cal tenir el valor de dir-ho: No és fent versos, cantant i ballant (coses que en el seu punt i mida són lícites i a voltes plausibles), com se salven les nacions i es regeneren els pobles.

Es en l'escola del dolor, en l'enclusa del sacrifici, on s'aprèn de viure amb dignitat i on es forgen els homes forts i els homes cabdals.

La Setmana Santa és la glorificació del dolor.

La divina fecunditat del dolor humà té en el Calvari la seva apoteosi.

El camí de la vera felicitat passa pels seus cimals. No n'hi ha d'altres.

I al cim del Calvari està, clavat en creu, l'"Home dels dolors", i als seus peus, com clavada en terra, la seva Santíssima Mare, dels Dolors anomenada.

C. DE LES SABINES

JESÚS ALS PECADORS

Mirau mon Cor de pare amorosíssim,
en creu morint d'espines coronat;
no n'hi claveu cap més al Cor dolçíssim
que tant vos ha estimat!

Sota ses ales cors de verge hi nien;
veniu-hi a l'ombra, pecadors, veniu;
els serafins més rossos quan somnien
sommien fer-hi niu.

Llençau, llençau el calze d'amargura
que dolça bresca angèlica us portí;
si teniu set d'amor i d'hermosura
veniu, l'aigua és ací.

Tinc per les verges palmes i corones,
pel jove somnis, música i amor,
glòria i records pels avis i matrones
pels infantets dolçor.

Veniu, daré consolació a qui plora,
medicina suau al malaltís,
i al pit de tots abocaré abans d'hora
plaers del paradís.

Mes, ai! vos enamoren les floretes
que en calzer emmelat regalen fel,
i ningú assaboreix mes amoretes
més dolces que la mel.

Té la nina aimadors, el lliuri abelles,
el més petit verger son rossinyol,
i Jo que llliris flu florir i estrelles,
tinc de plorar tot sol!

Per més que'ls braços nit i dia eixample,
ningú, ai de mi! ningú s'hi ve a llençar;
per tot se troba el colisseu poc ample,
i és ai! desert l'altar.

Amors del cel, veniu a fer-m'hi festes,
que'ls de la terra ja no són per mi!
tant que l'estimo! sols me guarda arestes
mon blat que amb sang reguí.

Aqueix amor del món per qui'm deixàreu
vos amarà fins a la creu com Jo?
pel paradís obrir-vos que tancàreu
pren mort i passió?

Què us he fet amb mos òsculs i abraçades?
en què us he ofesos per deixar-me així?
donau-me altres assots, altres llançades,
mes no fugiu de mi.

Jo só la via, veritat i vida,
só hermós de cara, humil i dolç de cor,
de flors mon jou suau, i enlleugerida
ma càrrega d'amor.

A amar i ser amat vinguí a la terra,
fet un anyell sols per poder morí,
Jo, Déu de les venjances i la guerra,
que trono en Sinaí.

Quan baixo en carro flamejant de bromes,
tremola encara 'l firmament de por,
que'l núvol só dels llamps, mes ai! pels homes
só l'astre de l'amor.

Ja un roc no tinc on reclinar la testa,
que tot vos ho doní sinó la creu;
mon cos per pa, per vi la sang que'm resta;
què dar-vos més?... preneu.

Preneu mon ser i tot, dolça primícia
de l'esplet que a la glòria us tinc guardat;
no tornareu al Cor d'on sou delícia,
fillets que m'heu deixat?

Si no hi tornau, què faré Jo? us sabria,
bocins de mes entranyes, avorrir?
amar-vos sempre, amar-vos, si podia,
fins a tornà a morir!

JACINTO VERDAGUER

Com fou temptat N. S. Jesús

Les temptacions de Jesús en el desert són una gran escola de combat espiritual. Més gran no la trobaríem sinó en l'agonia de Getsemani i en el des-emparr de la Creu.

Després del baptisme en el Jordà, on es deixà sentir la veu del Pare celestial, donant testimoni que Jesús era el Fill de les seves complaences, el Mestre de vida perfecta que, segons expressió de Sant Pau, en tot volgué ésser semblant a nosaltres, fora del pecat, fou guiat per l'Esperit al desert per a sofrir temptació.

A la temptació precedí un dejuni de quaranta dies, del qual és imitació la Quaresma, que des de temps antiquíssim s'observa en l'Església.

Jesús, segons doctrina de Sant Tomàs (1), no podia sentir temptació per desordre intern de son propi esperit. El perfecte equilibri que en Ell hi havia entre la vida de la carn i la vida de la raó feia impossible tota inclinació al mal, nascuda de si mateix. La temptació no podia venir-li sinó de fora, d'una suggestió exterior que el convidés a trencar l'ordre constant de ses accions i de sos afectes, que invariablement tenien per norma el voler santíssim del seu Pare celestial. Per açò, significativament, ens diu el text evangèlic que Jesús fou guiat per l'Esperit al desert per a ésser temptat "del diable".

Les temptacions de Jesús foren tres, de distinta espècie, corresponent quiscuna d'elles a una de les tres arrels primordials, d'on naixen en nosaltres tota mena de temptacions i de pecats. La inclinació al mal revesteix en l'home tres formes capitals: la de sensualitat, la de cobdícia, la d'ambició. Són aquells tres desitjos o concupiscències de què ens parla l'apòstol Sant Joan, quan escriu que totes les coses del món, en quant ens aparten de Déu, són concupiscència de la carn, concupiscència dels ulls i supèrbia de la vida. Són: la pruija del plaer sensual, el desig immoderat de riqueses, l'afany d'honres i dignitats mundanes. L'extirpació d'aqueixes tres arrels de temptació i de pecat, és treball indispensable de tothom qui vulgui conrear en el camp de la seva ànima les virtuts de vida cristiana. L'admirable autor dels *Exercicis espirituals* fonamenta sobre aquest treball d'extirpació tot el seu sistema d'ascetisme, tan alabat dels sants, i tan recomanat per una experiència de segles. No és altra cosa que aquella faç del propi perfeccionment dita "vida purgativa".

La primera temptació, proposada pel diable a Jesús fou, doncs, una temptació de gola. Jesús tenia fam. Se li acostà el temptador, i li digué: *Si tu ets el Fill de Déu, com assegurava la veu misteriosa del Jordà, per què pateixes? Digues que es tornin pa aqueixes pedres*. Satan, segons la tradició patristica (2), portava en la proposta que féu a Jesús un doble fi: per una part volia assegurar-se de si Jesús era o no veritablement el Fill de Déu; per altra part cercava desviar-lo de la deguda ordenació de tots sos actes a la Divinitat. Jesús sentia fam i en això res no hi havia de desordre; tal volta tenia encara desig de satisfer la necessitat d'aliment que sentia son cos, i tampoc en aquest desig hi havia cosa reprovable. Per a sadollar la fam que passava li proposa

el temptador un miracle: Jesús podia fer miracles. On és, doncs, la suggestió al mal? La malícia de la insinuació diabòlica rau a convidar Jesús a cercar la satisfacció de la fam fora de l'ordre disposat per la divina Providència. Primer, els mitjans ordinaris i naturals; després els sobrenaturals i extraordinaris. És pecat de gola, no sols el menjar massa, o amb excessiva delectació, o el pretendre's viandes sobradament exquisides, sinó també tota manera de procurar-se l'aliment fora de lleis de la Providència.

La temptació fou proposada a Jesús; però no arribà més que a les portes de la seva ànima (3). En nosaltres a voltes entra dins, i àdhuc pot arribar a somoure l'esperit: en això encara no hi ha culpa, si no l'hem convidada a entrar, o si quan és dins no li oferim o concedim estatge. L'esperit de Jesús estava massa ben guardat perquè pogués entrar en ell la temptació, ni traïdorament, valent-se dels aliats que dintre la fortalesa de l'ànima sol trobar en nosaltres, però que en Ell no hi eren. Jesús respongué al temptador: *No solament de pa viu l'home: més encara de tota cosa que per a son aliment produeix el poder de Déu* (4). Com si digués: per a satisfer la meua fam, cap necessitat no tinc de recórrer al miracle que em proposes i que molt podria fer. De pa potser no en trobaré en aquesta solitud, però dintre de les vies ordinàries no em mancaran altres aliments de què aquí mateix em proveeix l'amorosa bondat de mon Pare. Refusar aqueixos aliments, no tan delicats potser ni tan apetitosos com el pa, per a cercar aquest, mitjançant un miracle, seria desviar-me sens motiu dels camins ordinaris de la Providència. De pa en menjaré quan hora sia; ara per ara no em faltará quelcom més per a remeiar l'actual necessitat.

El mateix caràcter d'impuls desviador dels camins ordinaris de la Providència presenta la temptació segona, que fou de vanagloria. Satan dugué Jesús a Jerusalem, sobre el pinacle del temple, i li digué: *"La veu del Jordà ha dit de tu que eres el Fill de l'Altíssim. Et convé ara que el món ho cregui. Tira't daltabaix; no et faràs mal; que del cel trametrà Déu àngels que et guardin en ta caiguda i en tots els teus passos, per tal que no ensopeguis mai*. El lloc és públic; els homes et veuran arribar a terra sense pendre mal: el poble t'aclamarà."

Jesús li respongué: *"No temptaràs el Senyor ton Déu*. Quan l'hora sia vinguda, prou en sabré fer d'obres meravelloses que manifestin al món qui s'jo. Ara no és hora encara de palesar el poder diví que en mi resideix; i, dintre de l'humà i el natural, ço que em proposes fóra temeritat i temptació de Déu". A Déu se'l crida i en Ell es confia sempre i tothora com a Autor de la naturalesa i fins dintre de les lleis ordinàries de la gràcia; cercar una intervenció extraordinària de son infinit poder s'ha de fer sols a temps, en cas de necessitat, i no sens mortificació de Déu mateix.

Aquest era el sentit de les respostes de Jesús, manllevades ambdues, com també la tercera, de les Sagrades Escripures; però l'enemic, tal com Jesús volia, no les entengué, quedant frustrat el doble fi de

sa temptació. Jesús restà ferm dintre de l'ordenació fonamental de sa vida a Déu; l'enemic romangué dubtós, com abans, de sa divinitat. Un pur home, sols que hagués estat sant, podia haver respost com responia Jesús.

I vingué la tercera temptació. Satan pujà Jesús dalt de la cima d'una muntanya molt alta, probablement la mateixa on Jesús dejunà i que per això després s'anomenà Quarantana (Karantel), i, mostrant-li els diferents reialmes de la terra amb tota llur glòria, — *Tot això et donaré, féu-li, si de genolls a mos peus m'adores.* — Jesús, resistint a l'enemic, igual que en les anteriors escomeses, amb el glavi de la paraula revelada, com podria fer-ho tot home just, àdhuc no essent Déu com Ell, respongué: *Està escrit: adoraràs el Senyor ton Déu, i a Ell solament serviràs.* — I el deixà el temptador, *ad tempus*, com diu Sant Lluç, ço és, en sentir dels Sants Pares, fins a l'hora de la Passió.

Les temptacions de Jesús, nota Sant Tomàs, es presenten en gradació ascendent, de menor a major desordre i gravetat. Primer se'l tempta en aquelles coses que desitgen fins els homes espirituals, ço és, en el pertanyent a la sustentació de la vida corporal; després en coses on de vegades els mateixos homes espirituals cauen en falta, deixant-se portar més o menys de l'esperit de vana ostentació; finalment en coses que no atrauen ja els homes espirituals, sinó sols els que segueixen la llei de la carn, desitjant riqueses i glòria mundana, fins arribar al menyspreu del Criador. Per això, diu el mateix Doctor Angèlic, havent començat el temptador les dues primeres temptacions amb les paraules: *Si ets el Fill de Déu...* les ometé en la tercera; puix a un fill de Déu, malgrat només ho sia per adopció, no pot proposar-se-li un pecat de tanta malícia com la idolatria conscient, amb l'aggravant de fer-ne condició per a l'assoliment de les riqueses i reialmes de la terra.

Això ens ensenya la tàctica de l'enemic de nostres ànimes. La temptació és la lluita on es prova la virtut. Tota temptació es dirigeix a desviar-nos del ver camí de la salut, de la deguda subordinació de nostra vida entera a Déu. Més o menys palesament és una incitació al pecat; i el pecat és l'apartament o la desviació de Déu, lligant o, si més no, entretenint els afectes del nostre cor, perquè descansin en les criatures i no s'enlairin fins al Criador. El secret de vèncer les temptacions rau en la guarda dels afectes, en la consideració constant de les màximes divines de vida perfecta amb què puguem, com Jesús amb les paraules de la Llei, desfer els sofismes de les nostres passions, i en la mortificació i oració de què Ell ens donà exemple, preparant-se amb elles per a rebre el temptador.

Cedir a la temptació és sempre feblesa; resistir-la és fortitud i llibertat d'esperit. La temptació no és dolenta si no és volguda sens suficient motiu. Déu la tramet moltes vegades, i altres la permet, per a esperonar les ànimes tèbies i indolentes. I les criatures a més alta santedat no solen arribar-hi sense purificar-se abans en el gresol de més greus temptacions.

Però la temptació és sempre un perill; un perill que no es pot superar sinó amb esforç, amb seny, anant armat, i encara demanant auxili.

Llei indeclinable de la vida de l'home sobre la terra és el perill; el perill del cos i el perill de l'ànima. Per al perill del cos no tenim salvaguarda se-

gura i infal·lible. Per al perill de l'ànima, sí, la tenim. Qui en les temptacions obra a exemple de Jesús temptat, no pot caure mort, ni ferit. Culpables serem, doncs, si porucs, o descuidats, o temeraris, o egoistes, deixem que la temptació s'emporti de nostres ànimes la plenitud que, com a membres del cos de Crist hem de tenir, de vida cristiana.

JOSEP M.ª LLOVERA, Prev.

(1) S. Th. 3.ª, p., q. XLI, a. 1., ad 3.

(2) Cfr. Suárez, *Opera omnia*, tom. XIX, pàg. 432. Knabenbauer, *In S. Matth.*, pàg. 155 i següents.

(3) "Tribus modis, — diu Sant Tomàs (opusc. *De Humanitate Christi*, art. XI), seguint a Sant Gregori — agitur tentatio, suggestione, delectatione, consensu; et non cum tentatur plerumque in delectationem, aut etiam in consensum labimur. Deus vero... nihil contradictionis in semetipso tolerabat. Tentari ergo potuit per suggestionem, sed mentem ejus peccati delectatio non momordit, atque ideo omnis diabolica tentatio foris, non intus fuit."

(4) La Vulgata literalment diu: *Està escrit: No solament de pa viu l'home, sinó de tota paraula que surt de la boca de Déu.* Jesús fa aquí una cita de l'Antic Testament. El lloc per Ell citat és el verset 3 del cap. 8 del Deuteronomi, on parlant del manà es diu: *Et va afligir (el Senyor) amb penúria, i et va donar un menjar, el manà que no coneixies tu ni els teus pares, per a fer-te veure que no solament de pa viu l'home, sinó de tota cosa que ix de la boca de Déu.* Els Setanta i la Vulgata afegiren el mot paraula (*verbum*), que per altra part sol pendre's en les Sagrades Lletres en sentit objectiu de cosa. La interpretació comú dins l'oratòria i ascètica cristiana. "L'home viu (vida espiritual) de la paraula (doctrina) de Déu", es basa en un sentit tropològic; però per a entendre bé el curs de la temptació diabòlica a Nostre Senyor Jesús, s'ha d'atendre's al sentit literal, que en l'article tractem de vulgaritzar. — Vid. Knabenbauer, l. c.

Divendres Sant

I

Quan canta el gall, Senyor, a cada nota sentim la fiblada d'una de Vostres Espines. I en el cel, cada estrella és com una gota de sang.

II

Quina profunditat vibrant, de campana, la del cel aqueixa nit!

No diríem que la lluna, en el ple, és el batall de plata?

I que en sentim el so en el mateix silenci?

III

Feu, Senyor, que sempre una mica de set ens acosti a Vós!

J. M. LÓPEZ-PICÓ

El drama de la Passió

El diumenge últim — diumenge de Passió precisament — l'autor d'aquestes ratlles assistia, en l'Estudi Masriera, a una funció teatral donada per la *troupe* íntima que dirigeix l'illustre artista pictòric, devingut autor i artista escènic i cap de colla d'una simpàtica companyia, dita "Els Belluguets", composta dels elements joves d'un grup de famílies distingides i honestes. L'obra principal de la tarda era una evocació d'aquella santa efemèride i es titulava "Impressió dels dies sants a Jerusalem". En contemplar-la, se'm suscità un munt de pensaments que voldria ara deixar escrits.

La Passió del Senyor, sense el Senyor; seguida "entre bastidors", gosariem dir, des d'entremig d'alguns dels personatges secundaris: tal era l'argument dels dos actes de l'obra. L'espectador contemplava les anades i vingudes de Sant Pere, de Sant Pau, de Santa Magdalena, en el temps que va des de l'empresonament de Jesús a l'Hort de Getsemani, fins a la seva mort dalt del Calvari, anunciada en la casa on els deixebles arraulits i temorencs s'estatgen, per la tenebra espessa que acompanya l'instant suprem. Els apòstols que entren i surten, les Maries i els altres actors van portant noves de l'espaventosa i sublim tragèdia, a mesura que es va desenrotllant; l'acció està combinada amb molta naturalitat; els textos dels Evangelis de Sant Mateu i Sant Joan força ben col·locats al meu entendre, i (salvada l'escena de l'aparició d'un difunt dels que ressusciten, en morir Jesús, aparició que resultava allí excessivament fantasmagòrica) (1), el conjunt em semblà felicíssim i lloable per molts conceptes.

La Passió de Jesús és el màxim drama de la terra i del cel, i la més forta i grandiosa epopeia que s'és realitzada en la humanitat. No sols els sants constantment la contemplen i els cristians hi tenen fixos el cor i el pensament; àdhuc amb ulls merament sentimentals considerada, atreu i ha atret i atraurà sempre la voluntat i l'emoció creadora dels artistes. Per això sembla que no n'hi ha prou de profunditzar el text evangèlic ni d'incorporar-se a les eloqüents solemnitats de la litúrgia, significatives com mai, aquests dies venerables, sinó que hom cerca treure enfora la profunda commoció interna, i dir en el llenguatge grat a cadascú, en el llenguatge de les arts, la veritat i la lliçó grandioses de la formidable tragèdia.

Poetes, músics, escultors i pintors, canten cadascú en son enginy la passió i mort del Fill de Déu fet Home. D'una manera especial ha frapat als escriptors teatrals, i és la temptació humana més dominant de totes: fer reviuire les persones, els moments, les escenes del sacre episodi.

Obres molt meritòries s'han escrit per a aquest objecte. Hi ha, però, un obstacle que sembla definitiu: la figura del Salvador. La reverència protesta sempre una mica (àdhuc en els millors casos). La majestat també se'n perjudica. Cap actor no és digne de personificar al Fill de Déu, cap home nat no podria representar-lo — sinó un sant que no s'ho

proposés, com Sant Francesc d'Assís—. L'actuació de Jesús sobre una escena implica una desnaturalització, una disminució de sa persona divina.

Els sants, com a homes que eren, ja són més a la vora nostra, i l'atreuiment de copiar-los no sembla tan greu. (A la mateixa vetllada, el Sant Agustí representat pel propi Lluís Masriera, en la visió quatrecentista *El Retaule de la Flor*, ens semblà molt escaigut). Els apòstols, aquests fills del poble cridats a la missió de companys del Senyor i primers ministres de l'Església, tenen un valor d'humanitat tan gran, que justifica plenament la temptació de portar-los al teatre i evocar llurs passos i dites i gestes, per a suggerir a l'espectador creient, d'una manera plàstica la sensació d'aquells temps sagrats.

Confesso que no essent jo ni pintor ni poeta, i no essent-me lícits els somnis d'un esplai artístic en aquestes branques, per la literatura teatral sí que de vegades la inquieta imaginació teixeix projectes d'obres possibles, ai *teòricament* tan sols, no essent-me donat el lleure del conreu de les lletres per altra cosa que pel quotidià fogueig periodístic. Declaro que en veure l'escena evangèlica de l'Estudi Masriera, aquella Passió descrita i viscuda tan sols pels personatges secundaris, vegí en part realitzada una antiga idea meua.

Oi més, sóc dels que creuen en la força educativa del teatre, i dels qui veuen en el teatre religiós, antigament tan protegit per l'Església, un horitzó de possibilitats. En la representació escènica de la Passió, i de tota l'acció evangèlica, el valor que jo voldria comunicar a la gent és el de la naturalitat i l'actualitat d'aquella vida i d'aquells personatges, que eren com nosaltres homes de carn i ossos, treballant i patint en ciutats també diríem de carn i ossos, i no obstant, en aquesta carn i en aquests ossos floria la santedat i l'heroisme i el miracle.

En un mot, voldria fer plàstic l'Evangeli (ço que mai s'aconseguirà amb el cinematògraf, que suprimeix el primer i més essencial element diví i humà: la Paraula, i deforma tota expressió reduint-la a mímica exclusiva, i quina mímica!). A mesura que més a fons es llegeix i medita el text sagrat, Jesucrist i sos apòstols i deixebles semblen sortir del llibre i agafar relleu i vida, i hom gairebé els sentiria com a persones vivents parlant i actuant al voltant del lector. Aquesta suggestió tan poderosa és la que hom voldria encomanar. És la que deu haver inspirat als artistes de les arts totes, encisats per la palpitació de veritat que vibra en l'Evangeli; encisats sobretot pel drama culminant de la Passió.

Fa pocs dies, en petit comitè, ens explicava el doctor Josep M. Llovera, traductor ara de les Actes dels Apòstols, el formidable valor d'historicitat que té aquella relació feta per Sant Lluç de les primeres activitats, lluites, miracles i persecucions dels Dotze enviats per la propagació de la Paraula divina. També això s'empalma amb el que diem: realment les *Acta Apostolorum*, continuació de l'Evangeli i primera i immediata collita dels fruits sobrenaturals de la Passió de Jesucrist, és una lectura corprenedora d'emoció vital, i hom hi percep unida estretament a la natura, igual que la nostra, d'aquells

(1) Oi més, caldria advertir que, segons Sant Mateu, XXVII 52, 53 els cossos dels sants ressuscitats s'aparegueren després de la Resurrecció de Jesús.

apòstols i deixebles i de sos prosèlits així com de sos perseguïdors i de la gent tota que hi és evocada, d'aquell parlar i raonar i produir-se, exactament com en nostres temps i en nostres terres parlarien i raonarien i es produirien els enviats d'una missió com la d'aquells Escollits, hom hi percep, dic, unit a aquesta naturalitat, l'alè misteriós del miracle que els guia i acompanya i que va disposant totes les coses segons un fil subtilíssim i providencial.

Aquesta percepció de la providència sobrenatural,

triomfant en la Passió de Crist, en l'altíssima tragèdia que és el centre de la història i de l'eternitat, és ço que hom voldria trametre a la gent, i creiem que una de les formes d'aquesta pedagogia, que té un lloc d'honor en els mitjans històrics de l'Església, és el drama escènic, que no hi ha dubte que pot tornar a constituir com ho fou a l'Edat Mitja un procediment ben poderós de delectança espiritual i de lliçó apostòlica.

R. RUCABADO

SALUTACIÓ DE PASQUA

Ja l'abril es deixondí
ple d'ensomnis i de vida.
O quina Pasqua florida
la Pasqua del teu jardí!

El to finament rosat
de les primeres boïrelles
tremola dins les roselles
que de l'auba l'han copsat.

La llum del sol matinal
encengué les francesilles
àuries, solemnes, senzilles
com flams de Ciri-pasqual.

Mentre a glòria sonant,
amb esplai d'amors secretes,
movien llurs campanetes
les frassèlies, adorant.

I entre la nova verdor
somreien més eixerides
les àvides margarides,
extàtiques de claror.

Ja l'oreig, fent bellugar
les aspíries totes blanques,
sembla, amb les flors de llurs branques
teixir randes per l'altar.

Tot té quelcom de sagrat,
com un aire de puresa...
Serà do de subtileza
de Jesús ressuscitat?

.....
Mercès d'aquest ram plaent,
o bella amiga exquisida!
Sia ta "Pasqua florida",
florida abundantament!

MARIA ANTÒNIA SALVA

Passió i civilització

Un bon amic meu, mestre en la ciència del dret, advocat insigne d'aquesta ciutat, deia un dia que no comprenia com els catòlics (ell per la seva dissort ha perdut la fe) podien contemplar la imatge de Jesús Crucificat amb tranquil·litat. Jo, deia, cada vegada que la tinc davant els ulls, sento una horrorosa esgarripança i calfred i em vénen ganes de plorar.

Contemplant el Crist crucificat, amb reflexió i dominant-se'n compte, realment tenim davant els ulls el suprem llibre de la vida, si no llegim el qual és perquè la nostra misèria, la nostra estultícia o les nostres passions ens ceguen i impedeixen de llegir-hi.

Cada membre de Jesús, cada llaga de Crist, el mateix gest del Crucificat ens donen la sensació d'una immensitat de bondat. Res de tan amable entre tota la iconografia cristiana com aquesta benaurada imatge. Res de tan sublim i tan alligador.

El poble cristià sempre ha tingut en gran reverència la dolor de Jesús. La suprema reverència, diríem. I en la nostra ciutat, ben tradicional és la devoció al Sant Crist de Lepant que es venera en la nostra Santa Església Catedral, i a Catalunya són famosos els Sants Cristos de Piera, de Balaguer, etcètera, etc.

Perquè malgrat la impietat de molts i la befa d'altres, el Crist en agonía, el Crist mort s'imposa a l'ànima de les multituds.

Gent he vist, portant en la processó del Dives dres Sant la sagrada imatge, que canviaven la rialleta burlesca en una ganyota tràgica, en tenir, davant, l'augusta reproducció. Era com un miracle de la presència del Crist.

Renegaires, flastomadors, dissipats, cíncics, superhomes, ho són perquè no contempen la imatge del Crist crucificat. Ningú davant d'Ell no pot romandre en exacta posició d'esperit. La veu de la consciència, acusadora, davant de Jesús, en el suprem sacrifici, es fa més forta.

Un infant em deia, un dia, que el professor els havia explicat que tots érem culpables de la mort de Jesús, amb els nostres pecats, i que ell havia anat a agenollar-se davant del Crist i li havia dit: "Jesús, Déu meu, jo no vull ésser culpable de la vostra mort. Si abans de conèixer-vos us varen crucificar, segurament d'haver-vos conegut no ho haurien fet".

Aquesta ingenuïtat d'infant, que es presta a multitud de pensaments filosòfics, ens transporta també a una pregonia i senzilla meditació.

Gent que blasfemeu de Crist sense conèixer-lo, si el coneguèssiu no flastomariéu! Gent que us creieu exemptes de creure en Crist, si el coneguèssiu com us penediríeu de la vostra ignorància i petulància!

El Crist, sacrificat per tots, el Crist patint per tota la humanitat, el Crist ple d'afronts, és àdhuc humanament el més august que es pugui concebre. Creieu o no creieu, esteu obligats a venerar el Crist.

Crist crucificat, és Crist amat. Fora de Crist no hi ha res, en Crist hi és tot. En Crist hi ha la llum, en Crist hi ha la vida, en Crist hi ha la sabiduria, en Crist hi ha la bondat.

El Crist, sever, no amenaça, no, que beneeix. El Crist agonitzant no ens fa retret davant del seu Pare, no, sinó que demana el nostre perdó. El Crist mort, no clama venjança, no, sinó que demana el Cel.

Tant ens estimà Jesús que volgué Ell sol passar

CAMÍ DEL CALVARI

el Calvari. Jesús, plena de dolcesa, de misericòrdia, la seva mirada, no ens demana sinó una cosa, l'amor.

Qui li negarà una amoreta a Jesús? Qui es resistirà a estimar-lo? Homes, heu de tenir el cor més dur que una pedra, per negar per sistema vostre amor a l'adorable Crucificat.

Els nostres pecats, la nostra supèrbia el nostre entossudiment en el mal són grans. Crist, però, ens perdona. Mireu-lo per un moment amb el braç despenjat, abraçant-vos. L'una mà clavada a la fusta del turment i l'altra tirada al vostre coll. Qui de nosaltres si tal cosa s'imagina negarà una mica d'amor? Encara més, qui de nosaltres no aniria ara, si pogués, a sostenir amb els seus braços el Crist

en la Creu? Qui no correria, adalerat, a apaivagar la set de Jesús? Qui, si sabés que Jesús li demanava, no faria companyia a la seva Mare Santíssima, en aquella hora del suprem dolor, per tal d'aconso-
lar-la i oferir-li com un fill tots els seus esforços?

Jo ja sé, lector piadós, que tu ho faries. Tu ho faries ara. Però segurament no ho hauries fet, si Crist no hagués mort. Saps per què? Perquè precisament aquest sentiment de caritat, aquest sentiment d'amor, en una paraula, aquest sentiment d'humanitat, d'amor al proïsme, arrenca precisament de la Mort de Crist, Vencedor de la Mort i Fundador de la Civilització.

FRANCESC MANICH YLLA

De nit, al Sant Sepulcre

Aquesta és l'hora del gran santuari: ara la tosca cúpula s'ennobleix dins el velam de les ombres

Constellacions de llànties s'hi estenen diferint de color i de traça: com fan els estels per la fondària de la nit.

Al centre resplendeix la mole del Sepulcre: brillen els jaspis, pobre revestiment de la roca sense preu.

Figures de vestuaris estranys s'hi acosten o se'n llunyen: altres s'hi prosternen, adorant, fins a besar la terra.

El silenci, qui domina, batega de pregàries: la gran quietud de somni vibra d'emocions...

De sobte, com un riu per la grisor d'una planura, flueix pel gran silenci l'oreig d'una harmonia.

Es un cant de veus diverses que s'ajunten en concòrdia de sospirs: és un cant dolç i trist com un abraç de germanor dins la pena.

La dolçor de la tonada té la simplicitat de la fe. la repetició de ses notes té la insistència de l'esperança.

Es un cant melangiós que modulen els fills de les estepes: els qui vénen de les grans neus pelegrinant a peu per les soleiades de la Síria.

Les ones d'aquell càntic acaricien la roca del Sepulcre: mentre l'encensa el Patriarca grec amb la pompa de ses vestidures.

Més tard s'hi esbravaran els ritus del copte i de

l'armeni: i per fi, damunt les notes del càntic romà, volaran les harmonies de l'orgue.

Oh, Jesús! l'heretgia i el cisma compartint amb ta vera Església ton sepulcre... podran ara fer-me'n una pedra d'escàndol?

Ah, no! La diversitat de sectes i races aquí adonant, no em trastorna: el caos mateix d'aquest temple em mostra un aspecte sublim.

La contradicció de races i de sectes, convergint a un mateix homenatge, l'engrandeix i el reforça... Així es realitza més clar aquell vaticini:

Serà gloriós el seu Sepulcre.

Bé flueixen aquí les cançons de complanta, com els aromes d'àloes i mirra: bé flueixen aquí les llàgrimes de Magdalena.

Cal ungir sempre més amb essències del cor la Victima pura: cal ungir de bell nou la Victima del suprem holocauste.

La tomba on dormí tres dies reclama un dol sense terme: el plor de tal enterrament ha d'amarar les centúries.

Mes ah! també cal que s'alci aquí un himne de victòria: àguila del càntic renaixent, ton niu és aquest Sepulcre!

Vibri a ton fort aleiteig l'arpa suspesa del Salomista: canti la nova alenada del Primogènit dels morts, alçant-se Rei de la Vida!

MIQUEL COSTA I LLOBERA

Tinc set!

Una de les paraules que el bon Jesús en el sant arbre de la creu pronuncià, *Tinc set*, porta a la nostra pensa aquella terrible i incontable dolor que experimenta la humanitat quan li manca aquest element.

Tenia set el bon Jesús, set d'amor per als homes, set de caritat, set de redempció de les misèries humanes, set de salvació de les ànimes, set d'expansionament per a tot el món d'aquella doctrina nova, que feia els homes tots germans en Déu Pare, en Déu Fill i en Déu Esperit Sant, llevant a la humanitat l'estigma del pecat del nostre pare Adam.

El món modern poc se'n recorda avui d'aquelles paraules, d'aquells preceptes de germanor, d'aquelles benaurances, d'aquell sermó de la muntanya.

Atent sols a la matèria, la humanitat té set de luxúria, d'enveja, de plaers, set i fam d'or, set i fam que cada hora, cada minut, cada segon, sigui ben o mal aprofitat en satisfer els plaers, les passions, que la matèria terrena posa al seu abast.

Curosament ens enganyem, allunyant tot el que pugui entristir i fer seriosa la vida fins i tant que en nostra desenfrenada cursa, apartem el caigut, apartem el qui ens recorda el sofriment i la semblança d'Aquell qui morí en la creu demanant una

mica de simbòlica aigua per a apaivagar la set que l'abrusava.

La societat contemporània tot ho vol bonic, tot ho vol luxós, tot ho vol que artificialment convidi a fer de manera que no es recordi ningú que nó és aquest món altra cosa que una presó en la qual la nostra ànima és empresonada dins el nostre cos.

L'Església catòlica, apostòlica, romana, guardadora de la doctrina de Jesucrist, en venir aquests dies sants, recorda als cristians les paraules que el Déu fet Home pronuncià abans de morir en la creu. Té set de fe, té set d'esperança, té set de caritat en Déu Nostre Senyor.

CATALUNYA SOCIAL, fill d'aquesta nostra santa Mare l'Església, repeteix a l'ensem el mateix, i arribant allí on els clams de la Divina paraula no entrarien, també té set de l'expansionament de la fe cristiana i de l'amor cristià vers tots els homes.

CATALUNYA SOCIAL té set i fam de l'apostolat per a fer que tothom, grans i petits, rics i pobres, savis i ignorants, coneguïn la Llei Divinal, coneguïn la Doctrina Cristiana i practicant-la, a l'ensem que sadollats de les virtuts, apaivaguïn la set del Nostre Diví Mestre.

J. GUILERA VILLARREAL

QUARESMA

I

Al mercat hi ha avui per vendre
dues branques de flors clares
tot just enrosades:
són les flors del Dimecres de Cendra
cendrós en ses boires mig assoleiades.

Ja s'escorren els vels celestials...
El cel no riu encara, i la terra somnia;
però de dalt a baix, de baix a dalt,
hi corren tremolors de pròxima alegria.

II

Arriba Sant Josep
amb la vara florida...
Riuen els horitzons.
Fresseugen i cimbregen de seguida
rams de llorê i palmons.

III

Al Dijous Sant encara—una antiga tristesa
pels aires s'esllangueix.
La cançó llastimera—i d'any en any represa,
de dins la quietud s'alça i reneix.

De lluny, ja esvanits vénen—sos morts i les pregàries
les notes sento sols del místic cant...
Alça les seves notes solitàries
la Passió en la nit del Dijous Sant.

Del dematí en la calma va fonent-se,
asserenant-se va el tenebrós dol...
El verd naixent dels arbres va encenent-se
entre els ruixats freqüents i els raigs de sol.

JOAN MARAGALL

La Santa Creu

Jesús fou crucificat i a sos deixebles ens va deixar el senyal de la creu.

Recordem-lo; fa prop de mil nou cents anys fou aixecat al cim del Calvari, entre terra i cel, aquell senyal de la reconciliació entre Déu i l'home, aquella dolça fusta que amb dolços claus sostingué el pes dolç del Crist. Meditem, doncs, Jesús Crucificat.

Adorem-lo; és a dir, adorem Jesús Crucificat a la creu, del qual ens assegura la fe i ens dona a entendre la història que, essent Déu, volgué sofrir en ella, regar-la amb sang i morir en ella per salvar-nos.

Fem-lo; és a dir, fem el senyal de la creu damunt el nostre front, la nostra boca i el nostre pit: Per lo senyal de la Santa Creu, de nostres enemics deslliureu-nos, Senyor, Déu nostre; en nom del Pare, i del Fill, i de l'Esperit Sant. Amen.

Prediquem-lo; fem pública confessió de cristians, de seguidors de la creu; fem al Sant Crist companyia en son altar; fem al Sant Crist companyia en sos passeigs triomfals pel carrer; honorem amb nostres obres el sant nom de cristià que portem; hono-

rem la creu principalment amb l'amor a Déu i al proïsme on té la creu tota sa raó d'ésser.

Alcem-la, la creu, fent d'ella un senyal de solidaritat entre els cristians, aplegant-nos entorn seu, des-sota d'ella, a l'ombra d'ella.

Na la profanem amb obres indignes de cristians; no la profanem fent-la servir d'arma ofensiva com qui la vol agafar pel travessar i servir-se'n a tall d'espasa.

Abracem-la; abracem de bon grat les afliccions de la vida; més a més que tampoc ens en podem escapar mentre vivim. És amarga, mes no deixa de tenir una certa dolçor; és agra, mes de sabor aromàtic i atraient, com moltes fruites; és dura, mes té una blanor com la de la resignació. Si ens inspira horror, és perquè no acabem mai d'ajure'ns-hi de bona gana.

No hi ha arbre més noble que l'arbre de la Santa Creu; en cap bosc s'és vist ni en llavor ni en fulla ni en flor.

JAUME RAVENTÓS

Ponci Pilat

Un altre personatge digne d'estudi és Ponci Pilat el qual, juntament amb l'Iscaiot, portà a cap l'obra condemnatòria de Jesús. Judes per avarícia, Pilat per temença, l'un el va vendre, l'altre va lliurar-lo a la turba desenfrenada de jueus i fariseus. Ponci Pilat en son interior ja veié la innocència del Mestre, la veié clara i radiant; la faç de Crist era la revelació de l'ànima divina propera al sacrifici per amor a l'home; faç resignada i heroica del Crist acusat, calumniat i befat pels homes. Pilat veia que el Crist era innocent i malgrat veure-ho, la temença de perdre el càrrec, la vanitat del càrrec públic, el féu ésser condemnador de Jesús mancant així a la llei de la justícia i a la llei de la consciència. I ple de dubtes (no de la innocència de Jesús), dels dubtes creats en la seva ànima per la lluita del deure i de la vanitat, Pilat, no sabent com apartar-se aquell enuig que li produïa la presència del Crist acusat, s'entretenia a fer-lo portar d'un lloc a l'altre com a reu, perquè els altres fossin els condemnadors i no ell. Ja cregut de veure's lliure de tal enuig, un altre cop la turba, famolenca de sang, va retornar Jesús a la presència de Pilat. Pilat lluitava amb si mateix i, incitat per la turba, vol intentar fer un

acte de covardia i mana assotar al Mestre creient així que acontentaria els turbulents enemics del Crist. Però aquests volien sang, la sang del Diví Màrtir els incitava al crim i exigien de Pilat la condemna. Pilat, per temença de perdre el càrrec, condemnà el Crist i, no volent-ne ésser del tot culpable, es rentava les mans per a consolar sa consciència i afirmar la innocència de Jesús. Pilat cregué que Jesús era innocent, cregué que era quelcom més que tots els jueus junts i fins volgué que son manament de posar el rètol de *Jesus Nazarenum Rex Iudaeorum* fos respectat; en aqueix punt Pilat fou inflexible. Pilat és la imatge vivent de la vanitat humana que s'arrossega com la serp arrau de terra mentre no pugui perdre ni un lloc del seu domini. Pilat moria desterrat per ordre del Cèsar. De Pilats n'hi ha molts encara; a dins d'alguns un altre Pilat hi viu condemnant Crist per vanitat i per temença i el condemnen bo i sabent que Crist és Déu. I de Pilats que condemnen son germà, l'amic, també n'hi ha que amb nosaltres viuen i es renten les mans amb la hipòcrita confessió de sa feblesa.

J. M. SERRA DE MARTINEZ

ORACIÓ

(FRAGMENT)

*A la sacratíssima Verge Maria
tenint son fill Déu Jesús en la
falda davallat de la Creu.*

Ab plor tan gran que nostres pits abeura,
e greu dolor que l nostre cor esquinça,
venim a vos, filla de Deu e mare,
que nostra carn dels ossos se arranca
e l'esperit desitja l'esser perdre,
pensant que mort per nostres greus delictes,
ver Deu e hom, lo fill de Deu e vostre,
jau tot estés en vostres castes faldes.

Ab fonts de sanch rega lo verge strado
hon xich infant lo bolcàs ab rialles;
e ls vostres ulls estillen tan gran aygua,
que pot lavar les sues cruels nafres,
fent ab la sanch un engüent e colliri
d'infinít preu per lavarnos les taques
que l primer hom com a vassal rebel·le,
nos ha causat ensemps ab nostra culpa.

Lo vostre cor partit ab fort escarpre
de gran dolor vos mostra tan greu plànyer,
que els serafins ensemps ab tots los angels
mirant a vos planyent aprenen dolrre.
Plany se lo mon cubert d'aspre celici,
crida lo sol plorant ab cabells negres,
e tots los cels vestits de negre sarga
portén acorts al plant de vostra lengua.

O fill meu! ohiu a mi que us parle,
que'n lo dur pal haveu ohit lo ladre;
puix no voleu que de present jo muyra,
estiga ab vos tancada 'n lo sepulcre.
Jo us acollí en lo meu verge ventre,
are vos, fill, rebéu me dins la tomba;
que no s pot fer entre ls vius yo converse,
puix que vos mort es ja ma vida morta.

JOAN ROIG DE CORELLA

(SEGLE XV)

Divendres Sant

Divendres, gran divendres!
O soledat del món!
Josep d'Arimatea
sap un sepulcre nou;
tallat en pedra fresca,
s'obre al bell mig de l'hort.
Portem-hi el cos del Mestre,
que hi trobarà el repòs.
L'agafen amb gran compte
i el porten amb amor.
Quan baixen el Calvari
se'ls va ponent el sol.
A sobre de la posta
són ben destacadors
el cos del Diví Mestre
i els dos enterradors.
Darrera hi van les dones
amb pots de bona olor.
Divendres, gran divendres!
O soledat del món!
Josep d'Arimatea
sap un sepulcre nou.

Al bon Jesús hi posen
embalsamat d'olor.
—Doneu-me la pomada
que li posaré jo. —
—Unta'l, unta'l, Magdala,
que fou la teva amor. —
Magdala s'ajupia
i untava el sagrat cos.
De tanta olor que feia
té cobriment de cor.
Divendres, gran divendres!
O soledat del món!
Josep d'Arimatea
sap un sepulcre nou.
Així que se n'anaven
arrenquen un gran plor.
Si a la ciutat retornen
s'apaga la claror,
que allí al cim del Calvari
hi mor la resplendor.

FRANCESC PUJOLS

La salvació del món

Després del dia triomfal de diumenge de Rams, vénen els dies punyents i amarats de tristor de setmana santa. El poble estenia pel camí les seves vestidures i les branques dels arbres i exclamava: "Hosanna al fill de David; beneït el qui ve en nom del Senyor; Hosanna en les altures".

Però el poble s'oblidà aviat de Jesús. Les lloances es convertiren en impropis i les palmes vinculadisses en corona d'espines. Jesús, dolç i suau, amb els ulls plens de dolçor i el rostre refulgent com el sol de migdia, passà per la terra omplint de llum les ànimes, aconhortant els pobres i els malalts i no obstant varen perseguir-lo.

Judes traï el Mestre. Per unes monedes entregà Jesús a les turbes. És un fet que va repetint-se cada dia. Per unes monedes, per assolir les nostres ambicions i els nostres desigs, moltes vegades ens hem venut el Mestre. Els goigs mundans ens han enlluernat i per tal que el cor pogués submergir-se en un mar de plaer, ens hem allunyat del bon Jesús. Han estat més fortes les passions que la raó. Hem comprès que obràvem malament, però hem traït els nostres sentiments, perquè els mundans a canvi de la nostra espiritualitat, satisfessin les nostres concupiscències.

Pilat digué al poble: "Qui voleu que us deslliuri? Barrabàs o Jesús, qui s'anomena el Crist?"

Pilat sabia que l'havien entregat per enveja. Quin dels dos voleu que us deslliuri! I el poble rugint com una fera digué: "Barrabàs". Quina injustícia més gran! L'enveja i l'odi posaren el nom de Barrabàs als llavis impurs de les turbes. Aquest crit horrible, segueix donant-lo la humanitat. Els homes volen Barrabàs, perquè simbolitza el pecat, la luxúria, les passions desbridades, el goig i els plaers.

Jesús s'oferia a la humanitat amb els braços oberts i la humanitat el rebutja i aclama Barrabàs.

Si en el nostre cor hi hagués una mica d'amor per Aquell qui morí per nosaltres, no hi hauria en els nostres ulls més claror i en el nostre esperit més serenitat?

Ésser amic de Jesús vol dir ésser cast, humil, piadós i tenir l'ànima plena de llum. Quants són els homes que es recorden que Jesús és el Sagrari? Quants són els que senten fam de menjar el Pa de vida que fa fortes les ànimes? Entre el món i Jesús escolleixen el món.

Durant aquests dies de setmana santa, recordem la passió cruenta de Jesús. Si meditem la vida del nostre Mestre, sentirem un gran desig de purificar el nostre cor.

La Creu és la salvació del món. Alcem-la ben alta per tal que la vegi refulgir tota la humanitat i segueixi el camí dretur.

Elogi de la pobresa

Nostre Senyor Jesucrist ha fet l'elogi més gran de la Pobresa, promulgant, en aquell immortal pujol de la Galilea, la primera de les Benaventurances. La majoria dels que l'escoltaven en aquella hora augusta en què fins l'aire devia retenir les seves alenades, era gent de treball, era gent que guanyava el pa per la llar amb fadiga desconhortada, i era també tota aquella gent que descriu Sant Mateu, d'una manera molt plàstica, en la introducció del sermó de la muntanya: "La seva anomenada (de Jesús) s'escampà per tota la Síria i li presentaven tots els malalts colpits de llangors diverses i soferences, i els esperitats i els llunàtics i els paralítics, i ell els guarí. I grans corrues de gent el seguiren, de la Galilea i de la Decàpolis i de Jerusalem i de la Judea i d'enllà del Jordà". Tota mena de gent que els filòsofs grecs haurien mirat amb menyspreu i que els patricis romans haurien mirat amb fàstic. Jesús, en canvi, els deia: Benaventurats els pobres en l'esperit, perquè d'ells és el regne dels cels.

I no hi havia en aquestes paraules desig d'afalagar la multitud, ni d'atjar-la contra altres estaments. Eren les paraules més pacificadores que el món ha sentit. Els qui havien rebut, però, durant segles tèrbols el menyspreu dels homes copsaven una llonza que els rescabala de les opressions antigues, i dins llur ànima sorgia, lluminosa i encoratjadora, una esperança que els ablania el cor, amargat per la ira i el despit, i els donava la sensació que eren els estimats predilectes del bon Déu.

Jesús, però, amb aquestes paraules, donava una grandiosa lliçó al món. La riquesa no pot ésser divinitzada, com si la finalitat de l'home en aquest món fos el posseir per gojar, tot metallitzant el cor davant l'angúnia dels altres. És per això que la veu de Jesús esdevenia severa quan parlava de Mammon d'iniquitat, de l'adoració del vedell d'or, presentant-la incompatible amb l'adoració del bon Déu i amb la possessió del regne dels cels. I és que, com deia Sant Pau, "els qui volen enriquir-se, cauen en la temptació, i en el parany del maligne i en munió de desitjos insensats que ofeguen els homes dins la ruïna i la perdició".

Sovint l'excés de benestar és proporcionat a l'excés de vicis, i es comprèn, car l'home difícilment sap viure d'una manera habitual en el just mitjà que és la virtut. La cobejança de la riquesa torna l'home egoista i dur de cor. D'aquesta cobejança insana i torbadora en prové la majoria dels mals socials. És l'eterna història que passà a l'esplanada roenta que hi ha sota el Sinai: En l'absència de Moisès, el poble ho oblidà tot; perdé de vista que anaven a la

terra de promissió, no pensà ja a vèncer per l'energia les dificultats del camí; hom començà de menjar i beure i divertir-se, que és el culte que cal a Mammon, i és precisament per a tributar-li aquest culte que hom el vol per déu. L'abús de la riquesa té una immensa transcendència social, car és creadora del pauperisme i dels odís que s'alcen irats de l'home contra l'home i d'estament contra estament. La riquesa en si mateixa és una cosa bona; la divinització de la riquesa és un mal. És la substitució de la divina Providència. La confiança que l'home deu a Déu—que tan bellament explicava Jesús amb aquelles comparances dels lliris i dels ocells—, ara es repenja en el diner: d'ell s'espera tot, d'ell s'aconsegueix tot... però aquesta substitució sacrílega ha portat, com a fruit d'una justícia immanent, la perversió, la covardia, la duresa de cor, la injustícia, el frau i l'odi, entre totes les altres misèries que corquen el món.

I Jesús digué: Benaventurats els pobres en esperit; no va dir, però, "tots" els pobres... Car la pobresa veritable no és la misèria material; és, més aviat, el desprendiment de les coses moridores, l'alliberament de l'esperit de tot allò que pot esclavitzar-lo.

En la nostra vida hi ha una jerarquia de valors, els inferiors supeditats als superiors: val més, possem per cas, el cos que no pas el vestit que el cobreix, i la salut més que no els diners, i l'honra més que la vida terrenal, i l'esperit més que el cos. Hom sacrifica els diners per tal d'obtenir la salut i la vida per a conservar la pròpia honra. Doncs, hom ha de sacrificar la cobejança de les riqueses per a obtenir l'alliberament de l'esperit. És per això que deia Jesús: Cerqueu primer el regne de Déu i la seva justícia...

En parlar de pobresa és impossible no citar Sant Francesc. Davant la mort que l'assetjava, digué: "Jo no he consentit mai acceptar tot allò que podia necessitar, de por de privar els altres pobres del que els era menester." Aquesta sublim delicadesa és la pobresa en esperit.

Davant les vergonyes de la societat actual i l'espectacle de tantes desventures, quants serien els capitalistes, industrials, patrons, etc., que poguessin dir com Sant Francesc: "Jo no sóc la causa de cap sofriment, de cap d'aquestes blasfèmies que ixen de cors amargats, de cap d'aquestes malediccions que s'alcen irades i inconscients, de cap d'aquests crims covats per l'odi, car jo no he volgut mai rebre ni adquirir tot el que desitjaria per por que els altres, els més pobres, restessin privats del necessari?"

Què passaria si tot allò que es dóna al joc, al plaer, a la vanitat, al luxe excessiu, es donés a la justícia i a la caritat? Tal volta s'acompliria el desig de Jesús: "Estimeu-vos els uns als altres com jo us he estimat!"

L'amor que Sant Francesc profesava a la Pobresa és ben absent d'odis. "No vulgueu jutjar—deia ell en la seva Regla—els que veureu vestits amb vestiments blans i colorits i mengen i beuen delicadament, ans que cadascú es judiqui i menyspreï a si mateix." No és veritat que hi ha en aquestes paraules, coordinant-les amb les anteriors, un element molt gran de pau social?

Jo penso que Sant Francesc diria als rics: "Els qui us prosterneu davant el vedell d'or, no podeu adorar a Déu. Oh rics! us enganyeu estimant en tanta manera el diner i el plaer que el diner procura: sols la creu nua i pobra pot salvar-vos! Us equivoqueu posant vostra confiança en les riqueses que mil

accidents de la vida us prendran, o almenys la mort us les farà abandonar..."

Oh pobres, per què amb tan folla ardència cobegeu, odiant, allò que no posseïu? Aquells qui ho posseeixen no són pas més feliços que vosaltres i vosaltres no podreu valdre més que ells sinó és estimant Déu i fent de la seva llei la regla de vostra vida! El ric no viu pas més que vosaltres, ni pot esquivar la mort, ni l'eternitat que a tots ens espera. Es la Creu de Jesucrist i no pas la riquesa de Mammon la que fa florir la virtut, la pau i el cel!

Sant Francesc havia dit: Oh, qui no amarà Madona Pobresa? Ella li havia donat la pau i la llibertat de l'esperit. I es feia ressò d'aquella paraula tan divina:

"Benaventurats els pobres en esperit, perquè d'ells és el regne dels cels".

P. ANTONI MARIA DE BARCELONA

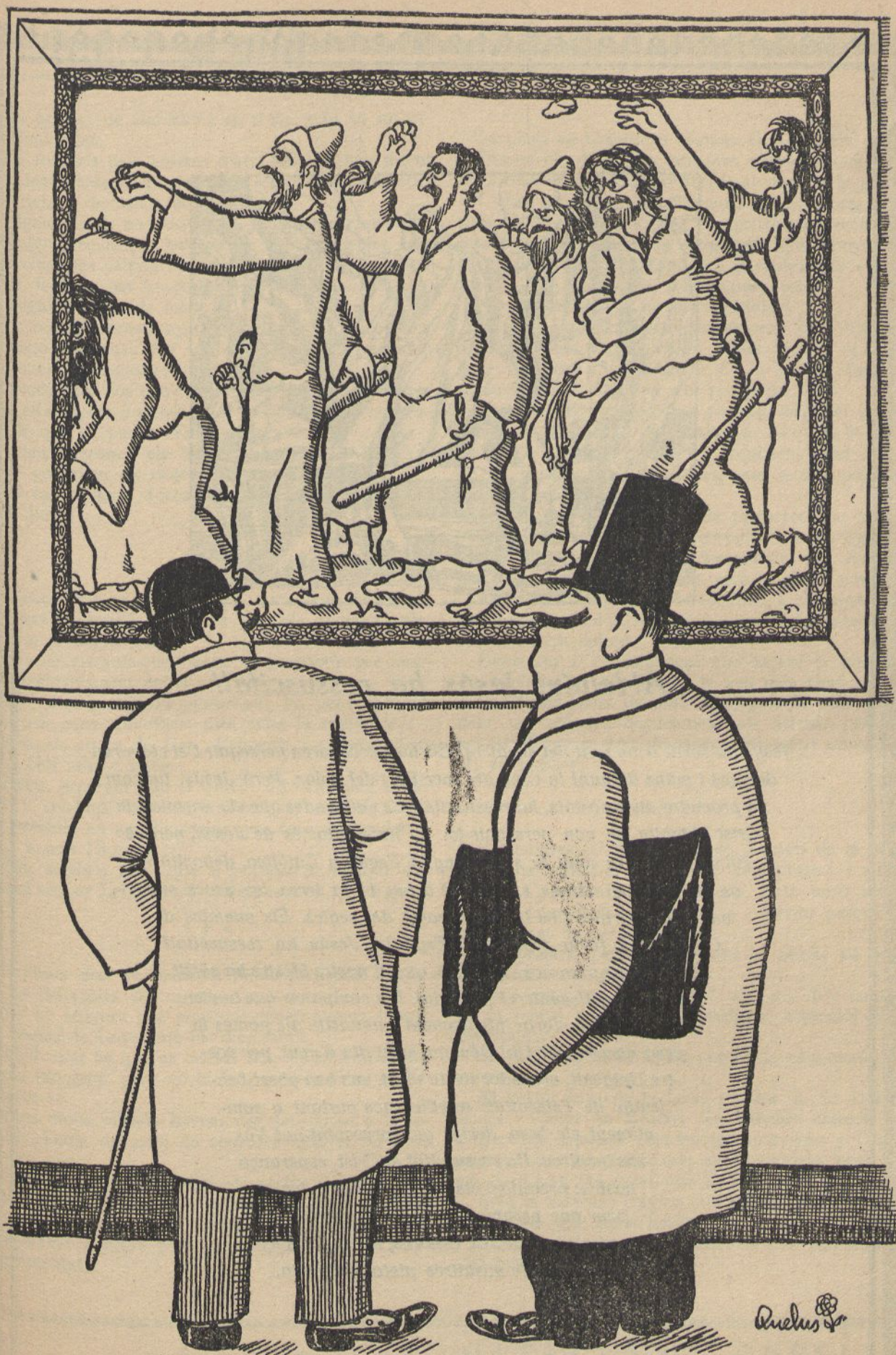
Divendres Sant

Avui que m'has obert, Senyor, tes mans divines
a dins l'estranya nit on ploreu els atzurs,
i duus en el teu front clavades les espines
de mos pecats presents i mos pecats futurs,
oblida que he cedit encara a vils conjurs;
perdó de no haver vist el bell senyal on fines
que amb la seva obra de grans ales vespertines
ha segellat per Déu tots els camins obscurs.
Perdó de mon oblit quan s'apagava el sol
i queia sang damunt la penya que vol fendre's;
perdó d'haver pensat en mi dins ton divendres,
perdó d'haver seguit l'estèril corriol;
perdó d'haver passat avui el desconsol
d'un poc d'amor humà, Senyor, que es torna cendres.

JOSEP CARNER

Aquest número ha passat per la censura militar

L'actuació dels sectaris

—Qui són aquests homes?

—Són els vostres mestres. Us anomenau avençats i feu el mateix que feien ells; sinó que vosaltres en comptes de perseguir Jesús amb bastons i glavis, el perseguíu amb lleis sectàries.

Al·leluia! Jesús ha ressuscitat!

Jesús ha sortit triomfant del sepulcre! Els homes el varen perseguir i el clavaren de peus i mans damunt la Creu del sacrifici i del dolor. Però Jesús, tal com va prometre als apòstols, ha ressuscitat! Es endebades que els enemics de Crist intentin de nou perseguir-lo. La humanitat és de Jesús, perquè Ell va redimir-la amb la seva sang. L'Església Catòlica, depositària de les veritats eternes, expandirà arreu de la terra les seves salvadores doctrines fins la consumació del segle. Els enemics de Crist mai no faran trontollar l'Església. Jesús ha ressuscitat! Alleluia! Alegrem-nos, cristians, que el nostre Mestre ha sortit triomfant del sepulcre! Al·leluia! Les campanes que havien emmudit, que vibrin intensament i anunciïn als homes la seva resurrecció. Oh! Déu, qui en el dia d'avui, per vostre Unigènit, vencedor de la mort, ens heu obert l'entrada de l'eternitat: auxilieu-nos portant a compliment els bons desigs que, prevenint-nos Vós, ens inspireu. Ha ressuscitat el Crist, esperança nostra: precedirà els seus a Galilea. Ara sabem que verament el Crist és d'entre els morts ressuscitat. Oh! Vós, Rei vencedor, tingueu de nosaltres pietat. Al·leluia.

D'ací i d'allà

La premsa de Barcelona es troba avui en un estat deplorable.

La majoria dels nostres diaris mai no han tingut un ideal noble i enlairat. Són empreses mercantils que deixen de banda els ideals.

Alguns diaris en canviar de propietari sembla que es vulguin reviscolar ocupant-se dels problemes vius i recollint les palpitations del temps, però es cansen aviat de volar per les regions de la idealitat, i cauen de seguida arran de terra.

La nostra premsa cau dels dits. Enlloc trobeu una vibració espiritual. No són altra cosa que un recull d'anuncis i d'esqueles mortuòries.

Exceptuant dos o tres diaris, els altres no són res més que papers impresos que es posen al servei d'aquells que en poden treure alguna cosa.

Quan governen els blancs defensen els blancs i quan governen els negres defensen els negres.

El cas és tenir força anunciants. Els ideals són pels illusos.

* * *

D'ençà que es pot menjar carn, han deixat de celebrar-se aquells banquets que els radicals celebraven el Dijous sant.

Que és estrany que ara no es reuneixin per menjar exclusivament peix!

Són una gent molt pintoresca. Es pensaven que menjant carn triomfaria més aviat la república.

Ara els amics de *Don Alejandro* romanen quiets dins dels seus casinos.

Estan esperant que el cabdill els cridi per a tornar a celebrar aquelles *meriendas fraternales*, que ell presidia en aquells temps que feia de revolucionari a tant l'hora.

Ens sembla, però, que si no han de menjar fins que el senyor Lerroux els cridi, passaran molta gana!

* * *

Aquests dies de Setmana Santa tornarem a veure les disfresses de costum.

Hi ha senyora que creu que tenen alguna relació les *majas* de Goya amb els dies sants.

Està molt bé que es celebri ben solemnement una diada tan gran, però no hi ha cap necessitat de disfressar-se.

Més d'una vegada havem vist acostar-se a la sagrada Taula un estol de senyores amb el pit i els braços nus.

Està bé que es posin aquests vestits tan exagerats i tan ridículs per anar a passejar amunt i avall del carrer Fernando, però almenys que tinguin el pudor d'anar a rebre amb humilitat i modèstia Jesús sagramentat.

La casa de Déu no és una sala d'espectacles on es celebren festes mundanes, sinó lloc d'oració i recolliment.

* * *

La plaça de Catalunya segueix en el mateix estat. Passen els dies i les brigades municipals no fan altra cosa que amuntegar terres al mig de la plaça.

L'altre dia davant de les runes i dels arbres destralejats hi havia un grup de turistes anglesos que contemplaven l'espectacle vergonyós que ofereix la plaça. No volem reproduir les paraules que vàrem copsar dels seus llavis. Són massa fortes.

Aquesta vergonya no pot continuar. El bon nom de Barcelona exigeix de l'Ajuntament que ens faci conèixer d'una vegada el projecte definitiu d'urbanització de la plaça. Amb el prestigi d'una ciutat no s'hi pot jugar.

Es diu que desapareix el passeig magnífic continuació de la Rambla de Catalunya. Això no és possible. No compremem que un arquitecte sigui capaç de fer desaparèixer un passeig que és una perllongació de les Rambles.

Serà capaç l'Ajuntament de permetre que siguin destralejats uns arbres tan corpulents i tan espone-rosos? Podrà permetre que desaparegui una via ampla que uneix la ciutat vella amb la ciutat nova?

Aquestes coses no són intangibles, i, per tant, tots els ciutadans tenim el dret indiscutible d'exterioritzar la nostra opinió.

Demanem a l'Ajuntament que exposi el projecte d'urbanització i que escolti la veu dels tècnics.

Si l'Ajuntament demana la cooperació dels ciutadans per atendre degudament els serveis públics, aquests tenen el dret de saber com seran esmerçats els seus diners.

* * *

Els empresaris de Madrid es planyen de la poca gent que assisteix als teatres. L'empresari i autor senyor Cadenas ha publicat una carta molt sentimental, anunciant que se'n va a Amèrica perquè ja està cansat de perdre diners.

Comprenem perfectament que el públic no vagi al teatre.

Com volem que hi vagi si la majoria dels polítics ja fa temps que estan representant comèdies molt divertides?

El públic no va al teatre perquè ja està cansat de comèdia.

El galant jove de la farsa política és En Romanones i l'actor de caràcter En Sánchez Guerra.

Els dos populars personatges apareixen a l'escenari polític i fan veure que estan enfadats, però entre bastidors fan igual que els altres.

Sota la màscara tràgica que els cobreix el rostre, endevinem una rialla burleta.

No es pot negar, però, que els dos polítics són uns bons comedians.

Ja sou subscriptors de CATALUNYA SOCIAL?

Noticiari

ESPANYA

Diumenge dia 5 es celebrà a Sant Vicens dels Horts, en el grandios local del Centre Catòlic, el míting del Bon Mot que estava anunciat.

Ocupà la presidència el Batlle d'aquella localitat, senyor Domènec Juncadella, acompanyat del Consiliari, Mn. Trias i dels oradors que havien de pendre part al míting: Jaume de Gispert, Lluís Pasqual, Pere Arderiu, Enric Ferran i Ivon l'Escop.

L'Orfeó Vicentí, compost de 170 orfeonistes i dirigit pel mestre Camps, obrí l'acte amb "El cant de la Senyera", d'En Millet, i "La mort de l'escola", d'En Nicolau.

El Consiliari Mn. Trias amb atinades frases féu la presentació dels oradors, relatant de passada un fet que a ell li ocorregué fa 24 anys amb motiu d'assistir a un jove de 14 anys ferit de mort i desvariejant. El seu desvari era la flastomia. No podeu imaginar-vos l'horror de la paraula blasfematòria d'un home mancat de judici, i a punt de traspasar d'aquest món.

Els greus problemes de cultura lingüística, d'educació pàtria, d'elevació social, de moralitat pública i esperit religiós dels pobles, caldejat amb l'eloqüència dels joves oradors i amenitzat amb anècdotes i tòpics del moment, va impressionar per espai de dues hores la retina acústica del nombrosíssim auditori que va subratllar repetides voltes els parlaments dels oradors.

Volem remarcar, com a final, unes paraules d'Ivon l'Escop: "Nosaltres no som amos de la llengua, ella se'ns imposa, l'hem d'acceptar i l'hem de traspasar tal com és als nostres fills. Però nosaltres som amos de la paraula, nosaltres podem usar uns mots o deixar-ne d'usar uns altres i tal com siguin els mots d'avui serà la llengua de demà. Per a suprimir la blasfèmia a Catalunya cal només gairebé suprimir tres mots: un mot fecal, un mot de maledicència i un mot juratori, que no cal detallar. Per matar la blasfèmia n'hi ha prou amb tancar la boca, amb un cop de dents, amb eliminar sobretot un mot que és un detritus, que sols existeix en català i en espanyol, fetor de llengua, estigma d'una raça!

Però per suprimir el mal mot cal, demés, una gimnàsia, una cultura articulada i vitalitzant tot l'idioma.

Aquestes paraules, que produïren una gran impressió en l'auditori, coronaren el parlament d'Ivon l'Escop.

—A Espanya hi ha poques Escoles, però encara sembla que en sobren algunes, com la del poble de Lújar (Almeria), que acaba d'ensorrar-se matant sis nois i ferint-ne molts d'altres.

—Acaba de constituir-se la Cooperativa d'Anunciants que té per objecte la protecció dels seus interessos i el poder prescindir de les Agències que els malmeten.

La prestació d'aquest servei es farà sense cercar cap benefici per a l'Associació. El preu del servei serà, en cada cas, el de cost. S'hi carregarà només el tant per cent que prudencialment es cregui necessari per a cobrir les despeses i obligacions socials, de manera que les quantitats satisfetes per l'associat en concepte d'anunci s'entendrà preu provisional,

fins que al final de cada exercici es fixi el preu definitiu, mitjançant el reintegre a l'associat de l'excés de percepció, si n'hi ha.

Celebrada la junta general de constitució, ha estat elegit el següent Consell directiu: President, Josep Sitjes (Cavas Hill); vice-president, Francesc Mandri (metge i farmacèutic); secretari, Joan Planas i Sintas (magatzem de te i productes medicinals); vocals, Gabriel Puente (teixits); Miquel Regàs (de l'Hotel Colon), Eduard Rifà (radio i electricitat), Vicens Sociats (bateria de cuina) i Josep Muntanyola (pel·lícules).

S'està procedint al nomenament d'un comitè consultiu, en el qual han de figurar les cases més importants de Barcelona, moltes de les quals han presat ja llur assentiment.

—Una de les més interessants peregrinacions de la nostra terra que aniran a Roma en ocasió de l'Any Sant serà sens dubte la que organitza l'Hospitalitat de Nostra Dona de Lourdes de Catalunya.

El cardenal arquebisbe de Tarragona, doctor Vidal i Barraquer, va dirigir fa poc, als fidels d'aquesta Província Eclesiàstica una fervorosa allocució invitant-los a allistar-se a aquest romiatge devotíssim que personalment presidirà el nostre Metropolità.

El nostre Cardenal farà la presentació al Sant Pare dels romeus catalans, els quals seran rebuts en audiència especialíssima pel Cap de l'Església.

En retornar de Roma, la peregrinació es quedarà a Lourdes. Coincidirà la seva arribada en aquell santuari amb la de la peregrinació lourdesiana de la nostra terra que hi va tots els anys.

—L'Ajuntament de Saragossa prepara la supressió de l'impost del lloguer i de la plus-vàlua.

—En la nova Diputació de Cuenca figuren dues diputades: la comtessa de Retamoso i una professora normalista. No els costarà gaire de fer-ho millor que els diputats masculins.

—A la Federació de Sindicats Agrícoles Catòlics de Ciudad Real ha donat una notable Conferència sobre la implantació del Retir Obrer Obligatori, el nostre il·lustre amic i col·laborador Severí Aznar.

—La Junta Central de Proveïments acordà la importació de 60.000 tones de blat per mitjà de concursos, preveient la necessitat d'augmentar-la en 50.000 tones més.

Aquesta mida ha provocat una baixa considerable en el preu del blat.

ESTRANGER

A França són fortament perseguides les publicacions obscenes. En algun punt d'Espanya, també.

—El govern italià augmenta el sou a la clerecia.

—Les Cambres japoneses han fixat els 26 anys com a edat per a poder fer ús del dret electoral. Està bé, però, posats a la feina els japonesos, millor hauria estat als 30 anys que és quan l'home comença a pensar amb el cap.

—Les Cambres franceses discuteixen el projecte de sufragi femení. Els esquerrans no en són pas entusiastes.

—La casa Ford ha guanyat l'any passat cent milions de dòlars, però no diuen quan han guanyat els obrers de la casa, que en té molts i els tracta bé.

—Telegrafien de Filadèlfia que en un Col·legi s'han emmetzinat nombroses alumnes pel fet de pintar-se els llavis. Valdria més que les ensenyessin de portar-los nets...

El que passa

ESPANYA ENFORA

A fora d'Espanya sí que en passen de coses. Els nostres veïns, tant de la banda del Nord com de l'Oest, són capaços d'omplir aquesta secció cada setmana. Per una aberració que no es concep, donem poca importància als esdeveniments de Portugal, que és un veí ficat a casa i mereix per molts conceptes la més pregonada atenció. D'un temps ençà alguns homes escollits d'enlairada visió política, treballen per atansar els dos pobles germans, i somien en una Confederació de pobles Ibèrics que pesaria de valent i amb profit de tots ells, en la política mundial. Tal com marxa aquesta política, qui sap ço que pot esdevenir en la nostra Península!

Dels Pireneus enllà les coses que passen tenen un interès més viu, més actual.

La dimissió d'En Clementel i la seva substitució, en la cartera de Finances, per De Monzie (el partidari convençut de la necessitat absoluta que té França d'estar "ben representada al Vaticà"), sembla que no és més que una maniobra política d'alta escola per a salvar la situació política de França portada per Herriot i els seus corifeus sectaris (especialment el d'Instrucció pública que ha provocat amb sos favoritismes la vaga general d'estudiants) a un carreró sense sortida. La veritat és que sense aquest canvi de postura el ministeri Herriot tenia els dies comptats.

I ara pot ser que també.

Ja s'anuncia que De Monzie té talla de President de Consell de Ministres, i com que és tan maçó com Herriot però molt més llest que aquest...

També s'anuncia la desfeta de la coalició esquerrana que ocupa el poder; mes creiem que les coses no corren pas tant. Millerand tal volta creu que sí, perquè ha pronunciat un gran discurs tirant les ratlles directrius de les dues polítiques, interior i exterior, que convé seguir. Per cert que si pugés Millerand, donades les seves opinions sobre els problemes del Rhin tornarien a la política de Poincaré que és política de guerra. *Adversus hostem...* No li convindria pas a Europa; massa que hi batega aquest estat de lluita i d'odis.

I tant hi batega, que Mussolini ja ha parlat solemnnialment de la propera guerra, i ha jurat a tots els bons italians a preparar-s'hi.

El discurs d'En Mussolini, després dels triomfs ressonants assolits aquests dies per ell en les Cambres, té una significació i una importància verament extraordinàries.

La premsa anglesa està avui més preocupada de ço que passa al Pacífic que no de l'estat d'Europa.

El Japó fa com aquell que desarma batallons però de fet s'arma tant com pot, especialment per mar, i s'entén amb els Soviets russos per tal de repartir-se el domini de la Xina, a la qual festeja al propi temps per allunyar d'ella les influències saxones. Tan alaradora és aquesta política nipona que ja es parla de la possibilitat d'una entente anglo-ianqui per assegurar-se ambdues nacions l'imperi del gran Ocea.

Les eleccions alemanyes preocupen igualment al món polític, però si triomfa, com sembla que triomfarà, el candidat catòlic doctor Marx, la Germània viurà amb seny. — J.

VIDA CRISTIANA

Revista Litúrgica publicada
pels Monjos de Montserrat

Surt nou vegades l'any en
quaderns de 48 pàgines

Preu: 8 Ptes. a l'any;
per corresponal: 8'50

Pagament anticipat

S'admeten anuncis

PAPERS

PINTATS

VIDUA DE E. BERTRAN

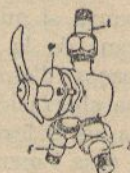
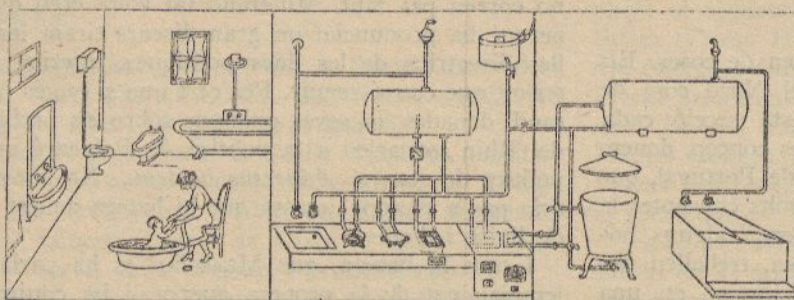
CARDENAL CASSANYES, 11

Telèfon 4998-A

Pintura decorativa * Especialidad en la
decoració de finestres amb Paper Glacier

TERMOSIFÓ GELABERT AMB PATENT D'INVENCIO

Model registrat

S'ha arribat a l'última paraula de l'economia amb l'us d'aquest termosifó, que tant pot aplicar-se a les cuines econòmiques, com als fogons de carbó vegetal, com als de gas, com als elèctrics i a qualsevol combustible fins avui conegut, donant aigua calenta a discreció i garantint el seu bon funcionament, la qual cosa prova la certesa i seguretat que en té el seu autor.

Qui termosifó tingui
i de aigua calenta n'estigui incomplert,
satisfacció pot ser que obtingui
si passa per **Can Gelabert**.

Qui tingui a sa casa termosifón
que després de molt gastà aigua, no en don,
li recomano que entri pel meu taller
i li diré la causa i el que ha de fer
per trobar sens dubte qualche solució
de tenir aigua calenta a satisfacció.

PROPIETARIS, ARQUITECTES, EMPRESARIS: abans de comprar les cuines econòmiques és necessari passar per la casa **GELABERT**, a fi d'evitar-se despeses inútils.
Per a detalls i pressupostos gratis **Muntaner, 107 - BARCELONA**

GRAN BALNEARI ESPLUGA DE FRANCOLÍ

a 600 m. sm.-Excel·lent clima de repós

Tocant al Monestir de POBLET tomba dels reis Catalans :: Aigua de la Font del Ferro, el millor reconstituent natural. Boscos creuats per 50 kms. de carretera.

Hotel Vil·la Engracia

de primer ordre. Masia d'aigua, pensió econòmica.

Xalets

es lloguen per mesos i temporades
de 170 a 2500 ptas. al mes.

ADMINISTRACIÓ:

Bruch, 114

- Teléfono 1339 G.

- Barcelona

SERVEIS DE LA COMPANYIA TRASATLÀNTICA

Línia de Cuba Mèxic.—Servei mensual, sortint de Bilbao el 17, de Santander el 19, de Gijón el 20 i de Corunya el 21, per a Havana i Veracruz. Sortides de Veracruz el 16 i de Havana el 20 de cada mes per a Corunya, Gijon i Santander.

Línia de Buenos-Aires.—Servei mensual sortint de Barcelona el 4, de Màlaga el 5 i de Càdiz el 7, per a Santa Creu de Tenerife, Montevideo i Buenos-Aires; empenent el viatge de tornada des de Buenos-Aires el dia 2 i de Montevideo el 3.

Línia de New-York, Cuba, Mèxic.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 25, de València el 26, de Màlaga el 28 i de Càdiz el 30, per a New-York, Havana i Veracruz. Retorn de Veracruz el 27 i de Havana el 30 de cada mes, amb escala a New-York.

Línia de Venezuela Colombia.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 10, de València el 11, de Màlaga el 13 i de Càdiz el 15 de cada mes, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma, Puerto-Rico i Havana. Sortida de Colón el 12 per a Sabanilla, Curaçao, Puerto-Cabello, La Guaira, Puerto-Rico, Canàries, Càdiz i Barcelona.

Línia de Fernando Poo.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 2, de València el 3, d'Alacant el 4 i de Càdiz el 7, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma i part de la costa occidental de Africa. Retorn de Fernando Poo el 2, fent les escales de Canàries i de la Península indicades en el viatge d'anada.

A més dels indicats serveis, la Companyia Trasatlàntica té establerts els especials dels ports del Mediterrani a New-York, dels ports del Cantàbric a New-York i la Línia de Barcelona a Filipines, les sortides de les quals no són fixes i s'anunciaran oportunament a cada viatge.

Aquests vapors admeten càrrega en les condicions més favorables i passatgers, als quals a Companyia dóna allotjament molt còmode i tracte esmerat, com té acreditat en son dilatat servei. Tots els vapors porten telegrafia sense fils.

Acadèmia Cots

FUNDADA EN 1879

Carrer dels Arcs, n.º 10, pral. (Travessia de plaça Sta. Anna a plaça Nova)

Tel. 5041 A. Apartat 782

CENTRE D'ENSENYAMENT ESSENCIALMENT PRACTIC, DE COMERÇ

Reforma de lletra.—Ortografia.—Correspondència comercial.—Documentació—Pràctiques d'escriptori.—*Mecanografia*.—Càlcul mercantil i Teneduria de Llibres per partida doble, aplicats a tota classe d'empreses incloses la *Banca* i la *Borsa*.—El Títol de Tenedor de Llibres, previs exàmens per pèrits i professors mercantils.—*Classes especials per a senyorettes*.—Practical of School Languages (Llengües vives) per professors estrangers i per mètodes moderns purament pràctics.—Taquigrafia.—Geografia comercial.—Llenguafons

304(05)(46.71) 6t.

fol

IMPREMTA**EDITORIAL****I COMERCIAL****ATENES A. G.**

PUBLICACIONS EDITORIALS
REVISTES :: CARTELLERIES
TREBALLS COMERCIALS
BREVIARIS :: PROGRAMES

Carrer Provença, 157 - Telèf. 216 G.
BARCELONA

NO POT MANCAR A CAP CASA**LA PARAULA CRISTIANA**

Revista mensual: 100 pàgs. de text

Estudis i comentaris religiosos i morals
 de les més prestigioses firmes nacionals
 i estrangeres.

Ciència - Art - Literatura - Cròniques inter-
 nacionals.

Subscripció: Un any, 25 pts.
 Mig any, 15 pessetes.
 Número solt, 2'50 pts.

Administració: C. dels Angels 22 i 24
BARCELONA

MOBLES
THONET

FLORENCI CASTELLTORT

EBENISTERIA
TAPISSERIA
DECORACIÓ

Pelayo, 40 * Telèfon 2320 A
BARCELONA

PERE DEL VALLE

RADIO - TELEFONIA
ELECTRICITAT EN GENERAL

TOTA CLASSE DE REPARACIONS
PER DISPOSAR DE TALLER PROPI

Tallers i despatx:
CORTS, 580 i CORTS, 569
Telèfon 2558 A

Barcelona**Renovación Social****PUBLICACIÓ MENSUAL****MADRID****FRANQUEO CONCERTADO**